

இதிகாசக் கதாவாசகம்

(முதற் புத்தகம்)

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode> என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (<https://ta.wikisource.org>), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (<http://tamilvu.org>) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, <https://ta.wikisource.org/s/4kx> என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode>

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (<https://ta.wikisource.org>) and Tamil Virtual Academy (<http://tamilvu.org>). More details about this collaboration can be found at <https://ta.wikisource.org/s/4kx>.

THE
ITHIHASA KATHA VACHAKAM.

Part 1.

BY
A. KARMEGA KONAR,
LECTURER IN TAMIL, AMERICAN COLLEGE MADURA.

MADURA:
E. M. GOPALAKRISHNA KONE.

Rights Reserved

1926.

Price Rs 10.

Title Pages Printed at the Government Press, Madurai.

இ. டி. சேனாபதி கலைஞர் சேனாதி
↑
சென்னை ம. ப. ச. ச.

சென்னை] 1926 [சென்னை சேனாதி]

ஸ்ரீ

முகவுரை.

இந்நூல் மஹாபாரதம், சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், ஷனிமேகலை என்னும் இதிகாசங்களின் கதைகளில் ஒரு பகுதியை யேனும் முழுதைபுமேனும் எடுத்துச் சுருங்க வசனநடையிற் கூறுவதாதலின், இதிகாசக் கதாவாசகம் எனப்பெயரிடப்பெற்றது. (இதிகாசம் என்பது, ஒருவரது பழைய சரித்திரமொன்றைப் பிரதானமாக எடுத்துப் பல கிளைக்கதைகளோடு புணர்த்துக் கூறும் நூல்.)

இந்நூலில் முனிவர், அரசர் முதலியோர் தர்மங்களும் பொதுவாக மக்கட்குரிய பல்வகை நீதி ஒழுக்கங்களும் கற்போர்க்கு விளக்கமாகப் புலப்படுத்தும்படி இனிய செம்பாகமான நடையில் எழுதப் பெற்றிருக்கின்றன. நம் மாணவர்கள், நம் நாட்டவர் சரிதமுணர்த்துவதும், நம் நாட்டுக்குரிய வழக்க ஒழுக்க தர்மங்களுையே எடுத்துரைப்பதுமான இத்தகைய நூல்களையே கற்றல் சாலச் சிறந்ததாகும்.

இந்நூலுரைக்கும் கதைகள் பழையனவேனும், தற்காலத்து மாணவர்கள், கட்டுரை (Essay) எழுதும் வன்மையை யடைதற்குச் சாதனமான செய்கிய நடையில் அக்கதைகள் எழுதப்பட்டிருத்தலை அறிஞர் அறிந்து, தத்தம் கலாசாஸ் மாணவர்க்கு இச்சிறுநூலைப் பயன்படுத்தி, அய்வாயிலாவ இதை எழுதி வெளியிடும் என்கையும் உங்களுவர்கள் எனும் துணிபுடையேன்.

அமெரிக்கன் கல்லூரி, }
மதுரை. 30—4—26. }

ஆ. கார்மேகக் கோன்.

பொருள் அடக்கம்.

1.	ஐராசந்தன்	...	1
2.	ஆணிமாண்டவியர்	...	24
3.	ஆபுத்திரன்	...	37
4.	கண்ணசிதேவி	...	63
5.	சச்சந்தன்	...	108

யு

இதிகாசக்கதாவாசகம்.

ஜாசந்தன்.

முற்காலத்தில் மகத தேசத்தில், கிரிவிரசம் என்னும் நகரத்தில், பீரூறுத்தரன் என்னும் மன்னன் ஒருவன் அரசு செலுத்திக்கொண்டிருந்தான். அவன் மிகுந்த சேலாபலமும் புத்தபலமும் உடனாவன்; அழகும, வீரப்பமும், செல்வமும் வாய்ந்தவன்; எல்லா நற்குணங்களும் நிரம்பியவன். அவன் காசிராஜஸூக்கிராட்சுட்பிள்ளைகளாய்ப் பிறந்த அழகுமிக்க மயகைபரிருவரை மணந்தான். அவன் அவள் மணி மணியினர்களுடன் கூடி, இல்லறம் நடத்தித் தொடங்குகையில் அவர்கள் முன்னிலையில் “நான் உங்கலில் யார்க்கும் பிறையில் பிறப்பாதமாக நடவேன்” என்று உறுதிபுரிந்த அன்னைகளின் அபிப்பிராயமணிகளோடு பலவாறுகள் இன்புற்று வாழ்ந்துவந்தான்.

இவ்வளம் வாழ்ந்துவருங்கால் அவனது இளைய கழிந்து மறுமைப்பருவம் தொடங்கிற்று. அதுவரை அவனுக்குப் பெறற்கரிய மக்கட்பேறு பெறற்கரியதாகிற்று; அதனால் அரசன் களந்து, மங்கலாகாமான புத்திரகாமேற்படி முற்ற

லிய யாகங்களைப் புரிந்தும் புத்திரப்பேறு வாய்க்கவில்லை. ஆகையால் அவன் ராஜ்ஜிய செல்வத்தில் வெறுப்புற்றுத் தனது மந்திரி முதலானவர்கள் தவித்துரைத்தும் அதனை யுய்க்கொது யணவியரிருவரோடும் தபோவனத்தையடைந்தான். அவ்வனத்தில் அவன் பல பெரியோரைச் சந்தித்த போது கொடும் வம்சத்துக் ககநீவான் என்னும் முனிவரருக்குப் புத்திரராய்ப் பிறந்து மஹாத்மாவான சண்டகௌசிக முனிவரது சிறப்பியல்புகளைக் கேள்வியுற்றிருந்தான். ஒரு நாள் தற்செயலாக அவ்வனத்தில் ஓர் மரத்தடியில் அம் முனிவரை அரசன்கண்டு தன் மலைவிகளோடு வணங்கினான். முனிவரும் பிருஹதரதனது தகுதிக்கேற்ப உபசரித்து, அவனை அபாரம்படி பணித்தார். பின்னர் சண்டகௌசிகர், அரசனை நோக்கி, “அரசே! நீ அந்தணர் குழாய்களோடு யணவிமாலை உடன்கொண்டு இவ்வனத்திற்கு வந்திருப்பது யாது கருதி”? என வினவினார். அரசன் அப்பெரியாரைத் தொழுது, “ஈவாமிகளே! எல்லாச் செல்வங்களும் நிரப்பப் பெற்றிருந்தும் மக்கட்செல்வம் மாத்திரம் வாய்க்கப் பெற்றிலேன்; சந்திரியில்லாது முதுமையுற்ற எனக்கு அரச செல்வத்தால் ஆவதென்ன?

“பொன்னுடைய ரேணும் புகழுடைய ரேணுமற் றென்னுடைய ரேணும் உடையரோ?—இன்னடிசில் பக்கையுள் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய் மக்கையிங் கிர்லாது வர்”.

“மகப்பெறு மானிடர்கள் வானவர்தம் மூர்க்குப் புகப்பெறுர்”

என்பவை ஆன்றோர் கொள்கையன்றோ? ஆகையால் நான் இனிச் செல்லுந் தேயத்திற்குறுதுணையாகிய தவத்தையேனும் செய்தல் நலமெனக்கருதி, மனைவிகளுடன் இங்குவந்துள்ளேன். யான் முன்னம் பண்ணிய புண்ணியத்தால் சுவாமிகளைக் கண்டுகளிக்கும் பேறுபெற்றேன்” என்று கூறினான். இங்ஙனம் அரசன் புடைபடக் கவன்று கூறலுந் முனிபுங்கவர், அவன்மீது கருணைகூர்ந்து அரசனை நோக்கி, “உனக்குவேண்டும் வரமெது அதனைக்கேள்” என்றனர். திருஹத்தரதன், புத்திரனைக் காணலாம் என்னும் நம்பிக்கையின் மையினாலே கண்ணீர் சொரிந்து, நாத்தழந்நுந்து, “குணக்குன்றே! அரசியலை வெறுத்துத் தவவனத்தையடைந்த பாகியபுறவர்களுக்கு வரத்தாலாகும்பயன் யானது? சந்ததியில்லாத எனக்குவரத்தாற்பெறும்செல்வங்கொல் ஆவதென்ன”! என மறுமொழி புக்கன்றான். அதனைக்கேட்டு மனங்கரைந்த முனிவர் அரசனது, கருத்தை நிறைவேற்றும் உன்னக்குறிப்போடு இறைவன் திருவருளைச் சிந்தித்து யோசனத்திலயர்ந்தனர். அமர்ந்த முனிவரின் மடியில் உலராமலும் கிளியினால் கொத்தப்பெறாமலும் இருந்த ஒரு திவ்ய மாணவியிழந்தது. முனிவர் அதனை எடுத்து மணப்பூர்வமாக மந்திரித்து, புத்திரப்பேற்றுக்குச் சாதனமான அப்பழத்தை அரசன் கரத்தில் அளித்து அரசனைநோக்கி, “அரசே! உன் வேட்கை நிறைவேற்றியது; இனி நீ நாட்டுக்குத் திரும்பிச்செல்; இக்கணினதான் உனக்குப் புத்திரன்; நீ தவம்புரியவேண்டாம்; நீயிருநெயி வழவாது உலகத்துமன்பதைகளைக் காப்பாற்று; வேதவிதிப்படி பலவேள்விகளைச் செய்; இவைதான் உத்தத்திரியர்களுக்குத்தவமாகும்; வேண்டுமெனின் உன் பதவியைக்கு முடி

குட்டிய பின்னர் தவம்புரிய வனத்துக்கு வருக; உனக்குப் பிறக்கும் புத்திரனுக்கு அந்தணரிடம் பக்தியோடிருப்பது, யுத்தங்களிற் பிறரால் வெல்லற்கருமை, துட்பமதி, அதிதிசுவரிடம் அன்புடைமை, ஏழைகள்மீது இரக்கம், மிகுந்ததேகபலம், உலகத்தில் என்றும் பொன்றாகபுகழ், குடிகளது அன்புடைமை, என்ற எட்டு வரங்களையும் ஈந்தேன்; அரசே! என் கருத்துப் பூர்த்தியாயிற்று; உனது நகரத்துக்குப் புறப்படுவாயாக" என்று கட்டளைபிட்டார். அரசன் முனிவரை வணங்கி மகிழ்ச்சியீக்கூர்ந்து, விடைபெற்று, மனைவிகளுடன் தபோ வனத்தை விட்டகன்று கிரிவிரச நகரத்தை அடைந்தான்.

பின்னர் பிடுறுதரதன், தான் முன்மனைவிகளிருவர்க்கு முக்கூறிய வாக்கு இரண்டாகாதபடி அம்மாங்களியை இரண்டாகி, மனைவியரிருவர்க்கும் பப்பாதியாகக் கொடுத்தான். அவர்கள் அதனை வரங்கியுண்டனர். கனியுண்ட காரணமாக இந்நாங்கையரும் கருவுற்றார்கள். முழுக்கனியைப் பப்பாதி யாசப்பினர் துண்டமையால் அவர்கள் உதரத்தில் கர்ப்பமும், பாதிபாதியாக வளரத்தொடங்கிற்று. அரசியரிருவரும் கர்ப்பமழதிற்று ஒருநாள் இரவில் ஒரு குழந்தை வடிவில் பாதி பாதி தனித்தனியே பயந்தனர். இவ்வற்பாத வடிவைக்காணுநர் தாப்மார்க்காரிவரும் மிகப்பயந்தனர். அரசன் இதனை அறிந்து புதையற் பொருள் கிடைத்தும் மீண்டு அதனை இறந்த வறியவன்போல் வருந்தி அக்குழந்தைகளை மதிலில் புறத்து எறிந்துவிடும்படி செய்தனன். நடு நிகியில் ஜனமன்றம் உண்டகாத் தின்றுநிரியும் அரசக்கியொருத்தி மடலின் புறத்து வருகையில் பாதிபாதியாய்க்கிடக்கும் அ

குழந்தைகளைத் தீர்ப்பதற்கு எடுத்தனள்; எடுத்தவர் அக் குழந்தை உருக்கள் ஒரே தன்மையாய்த் தோன்றியபடியால் விநோதமாக இரண்டையும் ஒன்றுகச் சேர்த்தாள்; உடனே இரண்டிருவும் ஒன்றுக்கூடி, ஒரு குழந்தை உருவுற்று, உயிர்பெற்று விளங்கிற்று. அரக்கி அக்குழந்தையைக் கரத்தால் தூக்குதற்கு முயன்றாள்; தூக்குதற்கு இயலவில்லை. அவள், அரசன் மகப்பேரின்றி வருந்துவதால், இவ்விரோதமான குழந்தையை அவனுக்குக் கொடுத்தல் கலமென்று கருதி ஒரு பெருங்குரங்கை செய்தாள். அரசன் முதலாயிடுகிறார் திடீர்க்கிட்டு மதிவின்புறந்து வந்தார். ஜரையானவர் அக்குழந்தையை அரசனுக்குக் கொடுத்தது தன் உடலாற்றைக்கூறிக் குழந்தைக்குத் தனது பெயரைச் சூட்டிப்படி சொல்லிச் சென்றாள். பிறுறுத்தான் மிகுந்த களிப்பையுடையவனாய்க் குழுவியை மனைவியர் கையிற்கொடுத்து ஐந்தகர்மம் முதலியவற்றைச்செய்து, ஜரையின் சேவல்கூடையையே ஜரையென்பவனால் சேர்க்கப்பட்டவன் என்றுபொருள்கரும் ஜராசந்தன் என்றும் நாமத்தைக் குழந்தைக்குச் சூட்டினான். ஜராசந்தனும் பிறைமுகிபோல் பலத்தோடும் சிறந்த சக்திகளோடும் வளர்ந்து யெனவன பருவத்தை அடைந்து சிழந்தான்.

இஃது இங்ஙனமாக, சிலநாளத் தங்குமின்னவர் சண்டகவுசிக முனிவர் மகத தேசத்துக் கிரிவிசு நகரத் தூக்குப் பம்பட்டுவந்தார். அவர் வருகையை யறிந்த பிறுறுத்தான் ன்ணியரோடும் மைந்தினோடும் வண்ப பரிவாரங்களைநிர் திர்சென்றழைத்து, அரக்கிய பாத்திய ஆசிரமவியங்கள் காடுத்து உபசரித்து வணர்நித் தன் புத்தியை முனிவர்

பாஷ் ஒப்பித்து "இவனும் இவ்விராஜ்யப்புகழ் உய்யுமாறு
 பொருளோபாய்" என்று மொழிந்தான். இங்ஙனம் உறவு
 வேட்ட முனிசிரேட்டர் அரசன் செய்த புறங்களை ஏற்றிக்
 கொண்டு அவனை நோக்கி, "மன்ன! இப்புத்திரன் எத்தன்
 னாயன் என்பதைக்கேள்; இவனுடைய அழகும் னைதரியமும்
 தேகபலமும் அழியாது நிலைபெற்றவை; இவன் எல்லாச்
 சிறப்புக்களையும் பெற்றவன்; பறவைகளில் உருடன் சிறந்து
 போல் இவன் எல்லா அரசர்களினும் சிறந்து விளங்குவான்;
 இவனை எதிர்த்து வெல்வார் ஒருவருமினர்; இவனைப் புகைக்
 கும் அரசர் அனைவரும் அழிவுபாடுறுவர்; இவன் எல்லா
 அரசர்களையும் தன்னடிப்படுத்தி அரசர்க்கரசனாய் விளங்கு
 வான்; தன் ராஜ்யத்தையும் குடிகளையும் செழிப்புறப்பே
 ணுவான்; தேவதேவனுள் சிவபெருமானைக் கண்கூடாகக்கா
 ணுவான்" என்றுகூறி ஜராசந்தனுக்குச் சிறந்த வாங்களைக்
 கொடுத்து வாழ்த்தி அரசனிடமிடையெய்தத் தவவனஞ்
 சார்ந்தார். சின்னாட்கழிந்ததும் பிருஹத்சதன் ஜராசந்தனை
 நகரப்பிரவேசம் செய்வித்துப் பலவிதச்சிறப்புக்களுடன் பட்
 டாபிஷேகம் புரிவித்து மனைவிமாருடன் தபோ வனஞ்
 சென்று தவம்புரிந்து சுவர்க்கமடைந்தான்.

அரசியலடைந்த ஜராசந்தன், சண்டுகொளசிகர் கொ
 டித்த வரபலத்தால் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை
 யென்னுப்படி, மிகுந்த வலிமைவாய்ந்த ஹம்சபும்பகர் என்
 னும் ஆருவரையும் அமைச்சராகக்கொண்டு அரசுசெலுத்து
 வானாயினன். அரசரிமைபெற்ற சின்னாட்குள்ளேயே அவன்
 பூமியைப் பொதுவறப்புரக்கவெண்ணி நூற்றொரு அரசர்
 களை வென்றடக்கினான். அரசர்கள் எல்லாம் ரத்னங்களைக்

காணிக் கவாயகி கொண்டு வந்து ஜராசந்தன் தனது அரண்மனை யின் கொற்றமுற்றத்தில் அவனைக்கான வரம் செவ்வீரோக்கிக் காத்திருந்தார்.

இங்ஙனம் அரசார்க்கரசனாய் உலகத்தை ஆளத்தொ டங்கிய ஜராசந்தனுக்கு சஹதேவன் என்னும் குமரன் ஒரு வனும் பிராஸ்தி, அஸ்தி யென்னும் சூழிகள் இருவரும் காளைடையில் பிறந்தனர். ஜராசந்தன் தனது புதல்விகளை மதுரா நகரத்தரசன் குமாரனாகிய கம்ஸன் என்பானுக்கு அவனது தந்தையின் ராஜ்யத்தையே பரிசமாக வாங்கிக் கொண்டு மணஞ்செய்துகொடுத்தான். சின்னாட் சென்றதும் தன் மக்களுக்குப் பரிசமாகப்பெற்ற உக்கிரசேன ராஜ்யக் கதைப் பலாத்தாரத்தினால் பிடுங்கித் தனது மருகனாகிய கம் ஸனுக்கு மதுரையில் பட்டாபிஷேகம் செய்தான். கம்ஸன் சொடிய பராக்கிரமத்தினாலும் செல்வக்கனிப்பாலும் மிக்க செருக்குற்ற தன் தந்தையை அடக்கி, அந்த ராஜ்யத்தை ஆளத்தொடங்கினான்; கொடுங்கோலால் குடிகளையும் பெரி யோர்களையும் வருத்தினான். இத்தாண்டனைக் கொல்வதற் கென்று பூநீலாராயணன் அம்சமாக வந்து, வசுதேவருக்கும் தேவகிக்கும் புத்திரனாய் அவதரித்து ஆயிர்பாடியில் அசோ கை, நந்தகோபர்க்குச் செவ்வப் பிள்ளையாய் மறைந்து வளர்ந்த கண்ணபிரான், தனது தமையனாகிய பலராமரைத் துணையாகக்கொண்டு பாஷியாகிய கம்ஸனைக்கொன்று, உக்கிர சேனைப் படைமூய சிம்மாசனத்திலேற்றினார். இங்ஙனயறிந்த ஜராசந்தன் கோபத்தாற் கொதித்தெழுந்து, பெருஞ்சேனையு டன் புறப்பட்டு மதுராபுரிவந்து, கண்ணபிரானோடும் யாக வர்களைமும் கமும்போர் புரிந்து, கம்சனுக்கும் தன்மகன்

விரிந்த பிறந்த மைந்தனைத் தூசின ராஜபந்துக்கு அநி
பதியாச்சினான், அக்காலநொட்டுக் கண்ணபிரான்த தலை
மையாகக் கொண்ட பாதவர்கட்கும் ஜராசந்தனுக்கும்
பெரும்பகைமுண்டு அடிக்கடி பல யுத்தங்கள் நடந்தன. ஒரு
முறை சரஸ்வதியாற்றங்கரையில் கண்ணபிரான் ஜராசந்த
விஷமிப்பொருது வெற்றிகொண்டார்; என்றாலும் ஜராசந்த
னால் பாதவர்களுக்கு இடைவிடாது துன்பமும் கலக்கமும்
உண்டாகிக்கொண்டேயிருந்தன. இதுபற்றிக் கண்ணபிரான்
பாதவர்களை அழைத்துச்சென்று மேல்கூடலின் தீபமொள்
றில் ஹவாரகை யெனப் பெயரிய அரண்மிக்க நகரொன்றை
நிருமித்து அதற்குடிபுகுந்து வாழத்தொடங்கினார்.

ஜராசந்தன் தன் பகைவரையெல்லாம் நிர்ப்பூலமாக்
கும் வரபலத்தை யடையக்கூறதி, அதற்கு அரசர்களைப் பளி
யிட்டுச்செய்யும் நெடுமேத யாதத்தைச் செய்யத் தொடங்கி,
முடிசூடிய அசேகமாபிராமி அரசர்களை யாகப்பசுவாகப்பிடித்
துக் கிரிவிரச நகரத்து மலைக்குகையில் அடைத்துக்கொண்
டிருந்தான்.

இஃகிங்கனமாக, இந்திராப்பிரஸ்த நகரத்தில் பாண்டி
புகந்திரஞ்சிய யுதிஷ்டிரன், தன் தம்பி அர்ச்சுனனால் காண்
டவ வனம் எரியுண்ட காலத்தில் உயிர்பிச்சையளிக்கப்பெற்
றவஞ்சிய மயன் என்னார். அசுரத்தச்சன் அந்நன்றிக்கறிசுநி
யாக உலகத்தில் ஒப்புயர்வற நிருமித்துக்கொடுத்த மண்ட
பத்தில் குடிபுகுந்து, தம்பியர்களுக்கும் மண்டலீகர்களும் புடை
சூழப் பெருஞ்சபையாக வீற்றிருந்தான். அவ்வமயத்தில்
நாரதமுனிவர் அங்கு எழுந்தருளினார். உதிஷ்டிரன் முனிவர்

~~வாசக மானந்தம் ஏழுந்து வணக்கங்கள் புரிந்து அவரைச் சிறந்த அசைத்திலெற்றி உபாசம் பலசெய்து வழிகடந்த களைப்பமாவந்தி,~~

“முன்புநீந்த நவமுலகில் யாப்புரிந்தார்
 அவனிபரில்? இசையின் வீணைத்
 தேன்புரிந்த தேள்ளமுதா லமுதுண்டோர்
 செவியிரதம் தேவிட்டு விப்பாய்,
 மான்புரிந்த திருக்கரத்து மதியிருந்த
 நதிவேணி மங்கை பாகன்
 தான்புரிந்த திருக்கடத்துக் கிசையமகிழ்ந்
 திசைபாடுந் தத்வ ஞானி”.

என்றுபோற்றி, மகதிமுனிவர் வருகைக்கு உவந்தான். முனிவர் உதிட்டகூசை வாழ்த்தி, சாங்கிய பரிபாலன நலன்களை வினாசிய பின்னர் அவனை நோக்கி, “தருமபுத்திர! உனது தந்தை பாண்டிவை யான் பிதிரிலேகத்திற் கண்டேன். அவன் என்கான் தருமபுத்திரனிடம் சென்று இராஜநாயகம் என்று பெருவேள்வியைப் புதிதாய்ப் புனைந்தியற்றிய திப்பிய மண்டபத்தில் செய்து முடிக்குர்வண்ணம் சொல்லியருளவேண்டு”மென்று என்னை வேண்டிக்கொண்டான். ஆகையால் அங்ஙனமே நீ தவறாது செய்வாயாக; தந்தையின் விருப்பந்தையும் கட்டளையையும் தன்பர் பூர்த்திசெய்ய வேண்டியது கடமைவான்றோ” என்றுகூறி இராஜநாயக வேள்வியின் பெருமைமையும் பயனையும் விரித்துச் சொல்லிவிட்டு புதிட்டிசனிடர்விடைபெற்று, முனிவர் வேரிடம் அகன்றார்.

நாரதர் சென்ற பின்னர் தர்மராஜன் தன் தம்பியர்களுடனும் ஏனைய பெரியோர்களுடனும் இராஜநாயக வேள்வியி

செய்வதாய்த் திற்ப்பேசி “இதனைக்கண்ணபிரானோடு கலந்து ஆலோசித்தே முடிவிடவேண்டும்” மெனக் கருதிக் கண்ணபிரானை அழைத்து வருடம்படி இந்திரசேனன் என்னும் தூதுவனைத் துவாரகைக்கு அனுப்பினார்கள். அவனும் சென்று கண்ணபிரானுக்கு விஷயத்தை உணர்த்திய அளவில், பரந்தாமன், கடுப்பிடித்து ரதமீதேறி, விரைந்து வந்து இந்திரபிரஸ்த நகரங்குறுகித் தருமன் முதலியோரைக் கண்டார். தருமன் தம்பிமாருடன் கண்ணனை வணங்கி உபசரித்த பின்னர் தருமன் தான் செய்யக்கருதிய இராஜகுய வேள்வியைக்குறித்துக் கண்ணபிரானிடம் உசாவினான். உசாவிய தருமனை நோக்கிக் கண்ணபிரான் “உதிஷ்டிரா! இராஜகுய யாகத்தைச் செய்வதற்குத் தகுந்த குலம், ஒழுக்கம், வீரம் முதலியவை உனக்கிருக்கின்றன வென்பதற்குச் சிறிதும் யீபயில்லை; ஆனால் பொதுவாக அதைப்பற்றி ஆராய்ந்தால் அது எளிதில் முடிக்கக்கூடிய காரியமன்று. ஏனெனில் சமீபத்திலும் தூதர்த் திலுமுள்ள அரசர்களை யெல்லாம் திக்கிஜயத்தில் வென்றடிப்படுக்கவேண்டும். பின்னர் அவர்கள் பணிந்து தந்த காணிக்கைப் பொருள்களைக் கொணர்ந்து இது செய்தல் வேண்டும். அப்போது மன்னரெல்லாம் குற்றேவல்செய்து நின்குறிப்பின்பழி பொழுகல்வேண்டும். இங்ஙனம் அரசர் அனைவரையும் தன்வசப்படுத்துதல் எளிதல்லவே. இப்பூவுலகில் எண்ணிறந்த முடிமன்னர் வாழ்கின்றனர்; அவர்களை யெல்லாம் வென்றுவிடலும் ஜராசந்தன் என்னும் மகத்தேசத்தரசனை வெல்லுதல் என்பது தேவர்க்கும் அரிதாகும்; அவன் மிகுந்த உதாரகுணமுடையவன்; பலவித ஆற்றல் வாய்ந்தவன்; மிகுந்த பேரொலமும் தகுந்த ஆயுதபலமும்

பண்டிதன்; அன்றியும் சிசுபாலன், கந்தவக்கிரன், ஹர்ச
 டிம்பகர் முதலான ஒப்பற்ற பலமுடைய அரசர்களைப்பெல்
 லாம். தன்வயப்படுத்தி, அவர்களை நட்பாகக்கொண்டவன்;
 அச்சராசந்தனோடு யானும் என்சுலத்தவர்களுள் பதினெண்
 முறை போர்புரிந்தும் கடைசியாக அவனுக்குப்பயந்து, மது
 ராபுரி பாமுறும்படி போட்டுவிட்டுத் துவாரகையில் யாங்
 கன்மேயக் குடியேறியதும் நீ அறிந்த செய்தியன்றோ?
 சராசந்தனோ தான் செய்யக்கருதிருக்கும் நரமேக யாகத்
 தில் பளிபிட எண்ணி எண்ணாபிரம் அரசர்களைப்பிடித்துச்
 சிறைப்படுத்திவைத்திருக்கின்றான்; இந்த யாகத்தைச் செய்து
 முடித்துவிடுவானேயாயின் அவனை வெல்லுதல் தேவர்க்கும்
 மூவர்க்கும், வேறு யாவர்க்கும் ஆகாது; இவ்வாகத்தை
 அவன் தொடங்குதற்கு முன்னரே அவனைக் கொல்லுதல்
 வேண்டும்; இக்காரியத்தை நான் செய்துமுடிப்பேராமாளுள்
 நீ கருதிய யாகம் முடிந்ததென்றே சொல்லலாம்; இத்தன்
 மைத்தான அருமைகள் இக்காரியத்திலிருப்பதாற்றான் இது
 எங்ஙனம் முடியுமோவென்று ஸீயுறவு உண்டாகின்றது”-
 எனக்கூறி முடித்தார்.

இங்ஙனம் கண்ணபிரான் கூறக்கேட்ட தருமன் அவ்
 ங்நமாயின் தகுதியில்லாத காரியத்தில் தலைநிடாமலிருப்
 பதே சாலச்சிறந்ததாகும். “செய்தக்க அல்ல செயக்கெடு”
 என்பது முதறிவாளர் துணிபு. என்று சொல்லி இராஜகும
 வேள்வியிலிருந்த தனது விருப்பத்தை மாற்றக் கருதியான்-

இதனையறிந்த ரீமனும், அர்ச்சனனும் முந்து “அன்
 னால்! வில் அப்புகர், பராக்கிரமர், துணை, பூரி, சித்தி,

திறல் முதலிபவைவகள் மக்கு மிகுதியாகவுள்ளன; தருமத்தினும் பராக்கிரமமே அரசர்க்குச் சிறந்ததாகும். பராக்கிரமத்தால் அடையக்கூடாதது உலகத்தில் ஒன்று மில்லை; இது இருந்தும் தன்பலம் அறிதலும் முயற்சியுள்ளில்லாவிடில் எக்காரியந்தான் சித்தியாகும்? நம் பலத்தைப் பற்றி நாமே சந்தேகித்தல் தகுமோ? இப்போது யாங்கள் செல்லீவாமாயின் அச்சராசந்தனது முடியை நொடியிற்பொடியாக்கி வெற்றிமாலைமீளேந்துவருவோம்” என்றுவீரக்குறிப்புடன் பெருமத வசனங்களை எடுத்து மொழிந்தனர். அவ்வாயில் ஐராசந்த வதம் செய்யவேண்டுமென்று நெடுநாடாகக் கருதிக்கொண்டிருந்த கண்ணபிரானும் தம் எண்ணம் முடிந்தற்கு வற்ற சமயம் இதுவே யெனக்கண்டு, தருமனை மொக்கி! “அரவே! பிரமர்ச்சுனர் கூறியதை உற்றுநோக்குமிடத்து அது உசிதமானதாகவே தோன்றுகிறது; அரசர்கள் தொடங்கிய காரியத்தை அருமையுடையதென்று இடையில் விடாது அரிதில் முயன்றினும் முடிக்கவேண்டிவதே நிறையாகும். நான் ஐராசந்தனை வெல்லுதற்கருமையென்று சொல்லியது; அவனது அளவிறந்த சேனையுடைய சமய சேனையை அணிவகுத்து நின்று எதிர்த்துப்பொருதல் அருமையென்பது பற்றித்தான். மிகுந்த பலங்கள்வாய்ந்த அவனை இவ்வகையாலல்லாமல் வேறு உபாயங்கடைப்பிடித்து வெல்லத் தொடங்குவோமானால் அது எளிதிற் கைகூடும். பல மிகுந்த ஒருவனைப் பலமில்லாத ஒருவன் தகுந்த உபாயத்தை மேற்கொள்வானாயின் சூலபத்தில் வென்றுவிடுவான்; அரசர்க்குப்பலகவரை உபாயத்தால் வெல்வது பாவமாகாது. சராசந்தனைச் சேனைகளைக்கொண்டு செய்யும்புத்தத்தி

முடிவல்ல முடியாத நான்காயினால் தேகபலத்தைப் பற்றிய பல் யுத்தத்தினாலேயே வெல்ல நினைக்கிறேன். என்விடத்தில் உபாயமிருக்கிறது; பீமனிடத்தில் பலமிருக்கிறது; எங்கொரு வரையும் காப்பதற்கு அர்ஜுனனிருக்கிறான்; ஜராசந்தன் எங்களைக் கண்டால் பீமனோடு நிச்சயமாகப் போருக்கு வருவான்; அவனைப் பீமசேனன் பாற்கடலை மந்தரமலை கலக்கிய துரோபால் கலக்கிக் கொல்வான்; இதுபற்றி நீ லீயமும் கவற்சியும் நிகாள்நானு உனது தம்பியரிருவரையும் என்விடையுடைய அடைக்கலமாக ஒப்புவி; நாங்கள் சென்று ஜராசந்தனை முடித்துவருகின்றோம்” என்று கூறினார்.

இங்ஙனம் கண்ணபிரான் கூறக்கேட்ட தருமன், மகிழ்ச்சி ஒருபாலும் கவற்சி யொருபாலுங்கொண்டு கிருஷ்ணனை நோக்கி “அச்சதே! நீவிர் சொல்லியவை யெல்லாம் மிகப் பொருத்தமானவைகளே. நீதியும், சக்தியும், வன்மையுமாகிய நீவிர் மூவரும் கூடினால் வெல்லப்படாதோரும் இவ்வுலகில் உண்டோ? பரந்தாரா! தசசுதன் இராம இலக்குமணர் உடைய கொள்கை முனிவரிடம் கையடைபொத்த மீயால், சர்மிடர் இப்பீமார்ச்சனர்களைக் கையடை செய்கின்றீர்கள்; சென்று பகைமுடித்து வருக” என்று விடைகொடுத்தான்.

அவ்வளவில் கிருஷ்ணன், ஜராசந்தனுடைய கிரிவிபர நகரமானது அரசாக்கு அனுசூகல் அரிநா; அதுவே பிராணாந்நிடத்து மிக்க பத்தி விசுவாசமுடையவன்; அந்தனாரால் அவனது அபயமையுள் தடைபின்பிடுகலார்; ஆதலின் அத்தகைய அந்தனா வேடத்தே திடீய செல்ல

வேண்டும்; என்று தீர்மானித்து முவரும் *ஸ்நாதகப்பிராம
ணர்க்குரிய உடைகளையுறித்துத் தவவேடந்தாங்கிப் பெரி
யோரது வாழ்த்துரைகளைப்பெற்று, சோம சூரிய அக்கினி
கள் போல் கிரிவிரசநகரத்தை நோக்கிப்புறப்பட்டனர். அங்
மானம் புறப்பட்டவர்கள் குருஷேந்திரத்தினிருந்து குருஜாங்
கலமென்றும் இடத்தின் வழியாய்ப் பத்ம சரஸுக்குச்
சென்று, காலகூட மலையையும் கண்டகி நதியையும் மஹா
சோனாதத்தையும் ஸதானீரை என்னும் நதியையும் முறை
யே கடந்து சென்றனர். பின்னர்ச் சரயு நதியைத்தாண்டிக்
கோசல தேசத்தின் கீழ்ப்பாகங்களைக்கண்டு அவற்றைவிட்டு
மிதிலாபுரியை அடைந்தனர். கங்கை, சோணம் முதலிய
நதிகளைத்தாண்டிக் கிழக்குத்திசையை நோக்கிச் சென்று ஜரா
சந்தனது நாட்டெல்லையைச் சேர்ந்தனர். பின்பு பசுக்களை
மிசுதியாகவுடைய கோரதம் என்னும் மலைச்சாரலை அணுகி
மகத தேசத்து ராஜதானியாகிய கிரிவிரசநகரத்தைக் கண்
ணுற்றார்கள்.

அந்நகரம் அதன் பெயருக்கேற்ப, விபுலமலை, வராக
மலை, விருஷபாமலை, ரிஷிமலை, சைத்யகம் என்னும் மீந்நுமலை
கொற் குழப்பட்டு விளங்கும் அதன் அழகிய காட்சியைக்
கண்டு வியந்தனர். அவ்விடத்திருந்த தீர்க்கதமஸ், கசுநீ
வான் என்னும் முனிவர்களது ஆச்சிரமங்களைக்காட்டி, அம்
முனிவர்கள் வரலாற்றையும் கண்ணிரான், பிரமார்ச்சுனருக்
குக் கூறினார். அப்போது சூரியன் அஸ்தமனமானான். அவர்

* பிரம்மசாரி வீரதம் முடித்துக் கிருஹஸ்த ஆச்சிரமம் புகுதற்
கிருக்கும் பிராமணர்.

கர் அன்று நள்ளிரவில் கிரிவிரசநகரத்திற்கு மதில்கீபால் அமைந்துள்ள சைத்யகபர்வதத்தின் சந்துவழிபாகச்சென்று அம்மலையின் சிகரத்தில் ஏறினார்கள். முன்பு காடாவடிவத் தோடு வந்து மனிதர்களைக் கொன்று உண்டுதிரிந்த ஓர் அசுரனை, பிருஹதரதன் கொன்று, அவனது தோலால் போர்த்துச் செய்து அங்கு வைத்திருந்த மூன்று முரசங்களை அவர்கள் கண்ணுற்று, அவற்றின் கண்களை உடைத்துக் கிழித்து விட்டு, சைத்யமலையின் சிகரத்தையும் தகர்த்துத்தள்ளினார்கள். ஆபத்துக் காலத்திலன்றி ஒருகாலமும் கீட்கூடப்படாத அப்பேரிகையின் ஒலியைக்கேட்டமாத் திரத்தில் ஐராசந்தன் திடுக்கிட்டு விரைந்துவந்து, பேரிகைகள் உடைந்திருப்பதையும் சிகரங்கள் தகர்ந்திருப்பதையும் அறிந்து, இவ்வெதன்ன ஓர் உற்பாதமாகவிருக்கிறது; என்று புரோகிதர்களையும் பிராமணர்களையும் வரவழைத்து, உற்பாத சாந்தியான சடங்குகளைச் செய்யும்படி கட்டளையிட்டுவிட்டுத் தான் உண்ணான்பு முதலிய வீரதங்களை மேற்கொண்டிருந்தான்.

பின்பு கிருஷ்ணன், பீமன், அர்ச்சுனன் மூவரும் நகரத்துட்புகுந்து கடைவீதிகளின் வழியாய்ச்சென்று, கடைகளிலுள்ள சந்தனம்பூஷ்பமாலைகளையும் ஆடையாபரணங்களையும் கொள்ளைகொண்டு அணிந்துகொண்டு, கண்டோர் அச்சமும் வியப்பும் கொள்ளும்படி நடந்துசென்று, ஐராசந்தனு அரண்மனையின் கோபுரவாசல்வழியாய்ச்செல்லாது கோட்டையினுள் ஏறிக்குறித்து உள்ளே போய் ஐராசந்தனுக்குத் தாதுவதுகையைத் தெரிவித்தனர். அந்தணர்களிடத்து மிகுந்த பக்தி விரயமுடைய ஐராசந்தன் உடனே அவர்களை எதிர்த்து நழைத்து உபசரித்துப் பல கணிகளையும் சிற்புண்டிகளையும்

அளித்து முறைப்படி வணங்கி, “நாம் வரவு நல்வரவாகுக” என்று கூறி, ஆசனத்தில் அமரும்படி வேண்டினான். அவர்கள் அவன் செய்த உபசாரங்களை அலசனியம் செய்தவர்களாய் விற்றிருந்தார்கள். பின்பு கண்ணபிரான் ஜராசந்தனைநோக்கி, “அரசேரே! என்னுடன்வந்திருக்கும் இவர்களிருவரும் ஓர் விரதத்தை மேற்கொண்டவர்களாதலால் நடு இரவுக்கு முன்னர்ப்பேசுதல் ஆகாது. அதன் பின்னர் உன்னுடன் பேசுவார்கள்” என்று ஜராசந்தன், அவர்களைத் தன் யாகசாலை யில் தங்கியிருக்கச் செய்துவிட்டு அரண்மனையுட்சென்றான்; நடுநிசி கழிந்ததும் அவன் அவர்களிருக்கும் இடத்திற்கு வந்து அவர்களை வணங்கி, அவர்களது அற்புதமான வேஷங்களைக்கண்டு திகைத்து நின்றான். கிருஷ்ணன் முதலிய பூவரும் ஜராசந்தனைக்கண்ட மாத்திரத்தில் “அரசே உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும்” என்று வாழ்த்திவிட்டுத் தம்முள் ஒருவரையொருவர் பார்த்து நின்றனர். ஜராசந்தன் “இவர்கள் ‘ஸ்நாதகப் பிராமணர்கள்’ என்று சொன்னார்களே இவர்களோ வெள்ளாடையிடுத்து, சந்தன புஷ்ப குண்டலங்களை யணிந்து, கம்பிரமாக விளங்கும்படி நின்றார்களே! ஸ்நாதகப்பிராமணர்களுக்கு இத்தகைய அலங்காரங்கள் பொருந்தாதன்றோ? இவர்களது வரவு ஏதேனாவோர் பூழ்ச்சி கருதியதாகவே யிருக்கின்றது” என்று தன்னுள் யீயுற்று, அவர்களது உருவத்தைக் காணா நோக்கினான். அவர்களது அவயவ அடையாளங்களால் பிராமணர்கள் அல்லவென்பதை நன்கு தெரிந்துகொண்டான். பின்னர் அவன் அவர்களை நோக்கிப்பேசுந் தொடங்கி, “அதிதிகளே! உங்களைப்பார்த்தால் பிராமணர்களென்று சொற்றனில்லை; இவ்வுலகத்தில் ஸ்நாதகப் பிராம

ணர்கள் வெளிப்படையாய்ப் பூமாதல், சந்தனம், ஆபரணம் முதலியவற்றை அணியமாட்டார்கள் என்பதை நான் நன்றாக அறிவேன்; உங்கள் மார்போ பரந்துயர்ந்து, கவசமணிந்த வடுக்களோடு காணப்படுகின்றன. கைகளோ திரண்டு உருண்டு நீண்டு, வில் நான் உரைந்த காய்ப்புக்களோடு புலிவங்குகின்றன; விரல்களோ அம்புரிதாட்டு உண்டான தழும்புகளோடு தோன்றுகின்றன. இவ்வாடையாளங்கள் உங்களை அரசர்களென்று லீயமறத் தெளிவிக்கின்றன. யோசிக்குமிடத்து மலைச்சிகரத்தைத் தகர்த்தவர்களும் முரசுக்கோக்கிழித்தவர்களும் நீங்களோ என சிச்சரிக்கின்றேன். அந்தணர்களுக்கு இத்தகைய நீச்செயல்களோது! பலபடியாக ஆராயுமிடத்து நீங்கள் அரசர்கள் என்பதற்கு அறையவாயும் லீயமின்று. நீங்கள் இவ்விதம் இக்குவந்த கருத்தை ஒளிபாது சொல்லுங்கள்; உண்மை சுத்திரியர்களாரின் உண்மை உரையுங்கள்; அரசர்களுக்கு வாபமடைய எல்லாத் தீமங்க ளினும் சிறந்தது; வஞ்சகர்களே! ஆணையிடுகின்றேன்; மறைபாது உண்மைபை உரையுங்கள்"; என்று மிகுந்த கோபத்துடன் வினாவினான்.

இவ்வாறு ஜராசந்தன் வினாவுறும் கண்ணவிரான் மறுமறும் செம்மீரமுமான மறுமொழி கூறலானார்:—“ஆ அரசரே! நீ எல்லாவற்றையும் கரைகண்டவன்போல் பேசுகின்றாயே! ஸ்தாதக விரத முள்ளவர்கள் நான்கு வறைய த்தவராகவு மிடுங்கலாம்; அவர்கள் எந்த வேஷத்தோடுமிருக்கலாம்; சந்தன புஷ்பங்களை அணிவதால் குற்றமொன்றுமில்லை; அவைகளை அணிந்தவர்கள் மங்கலத்தைபும், செல்வங்களையும்

அடைவார்கள்; அவை கருதியே இவற்றை யணிந்திருக்கின்றோம்; நாங்கள் கஷத்திரியர்களென்று உனக்குத்தீதான்று மாயின் நீ எங்களுடன் பொருது, உனது தோள்வலியைக் காண்பிக்கலாமே; நாங்கள் வாசல் அல்லாத வழியில் வந்தோமென்று பழிக்கின்றாய்; மித்திரர்கள் வீட்டுக்குச்சென்றால் பிரதாஸபாஸ வாயில் வழியிலும், சத்துருவின் வீட்டுக்குச் சென்றால் வழியல்லாதவழியிலும், செல்லவேண்டுமென்பது விதியாகும்; நீ பகைவலாதலால் இம்முறைபற்றி வந்தோம். இனி நாங்கள் வந்தகாரியத்தைக் கவனியாது உனது பூலசமைய ஏற்றிக்கொள்வேமோ?" என்று கூறினார். இதனைக் கேட்ட ஜபாசந்தன் "ஓ பிராமணர்களே! என்னொடு உங்களுக்குப் பகை ஏற்பட்டது எப்பொழுது? எதற்காக? ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் உங்களுக்கு யான் செய்த தீங்கு இன்ன தென்று விளக்கவில்லை; குற்றம் செய்யாதவனிடத்துக் குற்றத்தைச் சமத்துவது முறையுமன்று; நீதியுமன்று; காரணமின்றி என்னொடு நீங்கள் பகைமை பாராட்டிப் பிதற்றுவது சிறிதும் அடாததாகும்" என்று கோபத்துடனும் விசனத்துடனும் கூறினான்.

இங்ஙனம் இவன் கூறியதும் கிருஷ்ணன், "புஜபலமுள்ள ஜபாபந்தா! நாங்கள் தம் குலத்தைக் தாய்குலத்தைப் பெருங்கடலையாகக்கொண்ட ஒரு தருமசீலனது கட்டளை யால் உன்னை எதிர்ப்பதற்கு இங்கு வந்துள்ளோம். நீ எத்தனைவரையோ முடிசூடிய மன்னர்களைப் பாரியிடுவதற்குப் பிழை செய்து வைத்திருக்கின்றாய்; இந்தக்கொடிய குற்றத்தைச் செய்ததென்பார் உன்னை நீ குற்றமில்லாதவனாகக் கருதிக்கொள்வதென்பது? அரசனாக விருப்பவன் சாந்தமிருந்த

வீணரசர்களைத் துன்புறுத்துதல் தகுமோ? நீ செய்த இப் பாவம் நாங்கள் வாளாவிருப்பின் எங்கடோடிருன்றோ தொடரும். பனிதர்களைக் கொன்று யாகம் செய்தல் எப்படிக்கூடக் கண்டதுமில்லை; கேட்டதுமில்லை; நாங்கள் தருமத்தைக்காக்கும் சக்திவாய்ந்தவர்கள்; அதற்காகவே உன்னிடம் வந்துள்ளோம்; அரசர்களை யாகப்பாவமாக உண்டாபவன், வேறெந்த அறிவில்லாத அரசனும் கருதான்; எம்முடத்தோரை வருத்தும் உன்னைக் கொல்லும் நிமித்தமே எம்முடத்தோம், ஜராசந்தா! கூத்திரியர்களுக்குள் வேறு ஆண்டிள்ளை யில்லை யென்று கருதியிருக்கின்றாய்; அது அறிவீனமாகும்;

‘செல்வம்வந் துறகாலைத் தெய்வமும் சிழிந்துபடும்
சொல்வன அறிந்துசொல்லார் சுற்றமும் துணைபுகோக்கார்
வேல்வதே நீனைவதல்லால் வெம்பகை வலிதென்றெண்ணார்
வல்வினை விளைவுமோரார் மண்ணின்மேல் வாழ்மாதும்’

என்று கூறியாங்குப் பொருட் பெருக்கமும் சேஷமலமும் கொண்டு நீ செருக்குற்றிருக்கின்றாய்; நீ அறிவினையிலையலிலாகத்தைக் காணப்போகின்றாய்; இவ்வுலகத்தில் கார்த்தவீரியன், உத்தரன் முதலான அரசர்கள் பெரியோரை அடிமதித்ததினாலன்றோ அழிந்துபோயினர். எங்களை உண்மைபுரைக்கும்படி கேட்டாய்; உண்மையில் யாங்கள் அந்தணர்கள் அல்லோம்; நான் அனைவர்க்கும் சகவரனான வாகுநீதவன்; இவ்விரண்டு வீரர்களுக்கும் பாண்டு புத்திரமான பிமாய்ச்சுணர்கள். உன்னைப்போருக்கு அமைகவுகின்றோம். போர் செய்ய முடியாவிடின் சிறையிட்டிருக்கும் அரசர் அனைவரையும் சிறைவிடுசெய்து எங்களைச் சரணமாக அடைவாயாக;

என்னை நீ நன்றாக அறியவேண்டுமானால் “உனது பழம்பகை வனது கிருஷ்ணன் என அறிவாயரக” என்று கூறினார்.

இவற்றைக் கேட்டமாதிரத்தில் ஜராசந்தன், கடல் பொங்கி யெழுவதுபோல் கோபத்தால் பொங்கி யெழுந்து, “ஓ! கிருஷ்ணனே நீ? உனது மாயம் நன்றாயிருக்கிறது; உன்னுற் கொல்லப்பட்ட கம்சன், பிரலம்பன், நரகன், கேசி, பூதனை முதலியவர்களைப்போல என்னையுங் கருதினாயோ? என்பலத்தை நீ முன்னரே நன்கறிவாயன்றோ? கருடன் முன் ஈ எதிர்ப்பதுபோல் என்னுடன் நீ எதிர்த்துப் பதினெட்டு முறை தோற்றோடி, மதுரையினின்றும் குடிபிடுங்கி மேல்கடலிலுள்ள துவாரகை புகுந்து மறைந்ததனை மறந்த கையோ? இப்போது நீ காட்டும் வீரம் அப்போது எங்கு போயிருந்தது? ஏன் வானா வாய்வளப்பம் பேசுகின்றாய்? ஏன் மருகனைக்கொன்ற உன்னை நான் கொன்று பழிநீர்க்க நெடுநாளாகக் கருதியிருந்தேன்; இன்றே அது வாய்த்தது. உன்னை முதலிற்கொன்று பின்னர் பலமில்லாத இந்த இளஞ்சிறார் இருவரையும் கொல்கின்றேன்” என்று உரக்கப்பேசிக் கர்ஜித்தான். எல்லாப் பிராணிகளும் நடுக்கமுற்றன. அப்போது பகவானுள் சன்னாபிரான், “ஜராசந்தா! ஏன் வீரனாகக் கர்ஜிக்கின்றீன்; உனது வல்லபத்தைச் செய்கையில் நாட்டலாம். உன்சொதி நான் பொருது உன்னைக் கொல்ல வேண்டிவதில்லை; உன்னை முடிப்பதற்கு இச்சிறுவர் இருவருள் ஒருவனை போதும்; இவர்களுள் யாருடன் யுத்தஞ் செய்யக் கருதுகின்றீன்”? என்று வினாவினார். ஜராசந்தன், “கீங்கர் புவரும் தனித்தனி வந்தாலும் யுத்தம்புரிவேன்; சந்துவரினும் யுத்தம் செய்வேன். நீயோ பதினெட்டு

முறை என்னோடு பொருது புறங்காட்டி போடியவன்; அர்ச்சுனனோ மிகச்சிறியன்; பீமனோ உடல் உரத்தில் என்னோடு சிறியு ஈடாவான்; அவனோ முதலில் யுத்தத்துக்கு வரட்டும்” என்று மற்போர்புரிய பீமனை அழைத்துவிட்டு, மந்திரிகளைக்கொண்டு தன் மகன் சகதேவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்வித்துப் பின்னர் போர்க்கோலம்பூண்டு கரைகடக்கும் கடல்போல் ஆர்ப்பரித்து நின்றான்.

அப்போது பீமன் கிருஷ்ணானிடம் விடைபெற்றுச் சராசந்தனை எதிர்த்தான். இரண்டு வீரர்களும் வஞ்சினங்கூறி, அஞ்சாது ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கக்கருகிக் கைகளைப் பே ஆயுதமாகக்கொண்டு மல்யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கினர். முதலில் ஒருவரையொருவர் கையைப்பிடித்துப் பாதவந்தனம்செய்து, தோளிற் கட்டியிருக்கும் கச்சை அசையும்படி அடிக்கைகளினால் விலாப்புறங்களைத் தட்டிப் பின்பு தோள்களையுங் கொட்டி, அங்கத்தினால் அங்கத்தைக்கட்டிக் கச்சைகளுக்கூள் கையை நுழைத்தனர். கழுத்திலும் கன்னத்திலும் தீப்பொறி பறக்க இடித்தனர். கைகளால் உடலை இறுக்கக் கட்டித் தலையில் அடித்தனர். மார்பில் அடைந்தும் மேகம்போலவும் சிங்கம்போலவும் முழங்கிக் கூர்ஜித்தும் ஒருவரை பொருவர் இழுத்திழுத்து யுத்தஞ்செய்தனர். நகரமார்தரணவரும் மல்யுத்தங்காணுதற்குப் பொருங்கட்டமாகக் கூடினார்கள். கார்த்திகை மாதம் முதல்நாள் தொடங்கிய யுத்தம் பதினைந்து நாட்கள் இரவுபகல் ஒர்வின்றி நடந்தது. ஜராசந்தனும் பீமனும் ஒருவரையொருவர் வெல்லமுடியாது தளர்ந்து, தனித்தனி பூமியில் சாய்ந்தனர். இச்சமயத்தில் வாயுதேவன் தன்புத்திரனாகிய வீமனுக்குத் தெளிவாய்

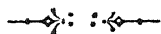
திடத்தையும் கொடுத்தான். அப்போது ரீமன் எழுந்து, கிருஷ்ணானது துண்டிதலால் ஜராசந்தனது உடலை இரண்டாகக் கிழித்தெறிந்து ஆரவாரிக்க்தான்; ஜராசந்தன் பிறகு கும்போபுத்து இருவிளவாகப் பிரந்து பின் ஒன்று சேர்ந்தவ குலையால் சிளப்புண்ட தன்னுடல் ஒன்றுகூடித் திருப்பவும் கடுமையான போரைச்செய்தான். மற்றும் ஒருமுறை ரீமன், ஜராசந்தனது உடம்பை இருகூறுக்கினான். அச்சமயம் பார்த்துக் கண்ணிரான் ஓர் கோரைப்புல்லை எடுத்து இரண்டாக வகிர்ந்து பூமியில் தலைகீழ்மாறிப்போட்டுக் குறிப்பித்தார். இக்குறிப்பை உணர்ந்த ரீமன் பிளவுண்ட ஜராசந்தனது உடலைத் தலைகால் மாறியிட்டான்; அவ்வளவில் ஜராசந்தன் ஆவி, யாக்கையை விட்டுப்பிரிந்து விண்ணுலகம் புழுந்தது. இதனையறிந்த பலரும், “செருக்கென்னும் தீயகுணத்தூ லல்லவோ ஜராசந்தன் தீங்குற்றான்” என்று கூறி நின்றார்கள்.

கண்ணிரான் ஜராசந்தனால் சிறைப்பட்டிருந்த அரசர்களைப்பல்கார். சிறைவிடுசெய்தார். விடுதலைபெற்ற அரசர்கள் “புருஷோத்தமே! யாக்கை இனிச்செய்யும்பணி என்ன” வென்ற கேள்விக் அவர், “புதிஷ்டிமர் அரசர்க்கரசராய் விளங்குதற்கு விருப்பிச்செய்யும் இராஜகுப யாகத்துக்கு சீவகன் எல்லாதும் உதவிபுரியவேண்டும்” என்று கூறினார். அவர்கள் மயிற் றிபுடன் அப்பணியை ஏற்றுக்கொண்டனர். பின்னர் ஜராசந்தன் புத்திரன் சற்றேதவன், மந்திரிமார்களுடன் அரசன்மீது வின்றுப் வெளிவந்து, கண்ணிரானை வணங்கித் தக்கதெய்த அபயாதத்தைப் பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்திக்கான்; கண்ணானது அநாமதிபெற்றுத் தக்கதையின் உடலைத் தகனஞ்செய்து, தம்பிமார்களுடன் ஈமக்கடன்களைச்

செய்து முடித்தான். இவை முடிந்ததும் கண்ணியோன் சற்றே தவணை மகத தேசாதிபதியாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்து அவற்று, அவன்கொடுக்க காணிக்கைப்பொருள்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, இராஜகும வேள்விக்கு வருமாறு அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டு, பீமார்ச்சவர்களைக் கொடு சற்றே தவண்டு மட்டுந்தே ஜராசந்தனு சிறந்த ரதந்தின்மீது ஆரோகணித்து, இந்நிபப்பிரஸ்த நகரம் வந்து சேர்ந்தனர். ஜராசந்த வகுக்கை அறிந்த தருமன், இனி இராஜகும யாகம் எனினில் முடியாமென்று கருவி, கிருஷ்ணானது உதவிபெய்து, தர்மியின் வல்லமத்தையும் பாராட்டி மகிழ்ந்தனர்.

“ஆகலின் மிகலிணி(து) என்பவன் வாழ்க்கை
தவலும் கேடலும் நணித்து”

“பிறர்க்கின்ற முற்பகற் செய்யின் தமக்கின்ற
பிற்பகற் றமேவரும்” (திருக்குறள்).

ஆணிமாண்டவியர்.

வினையின் வினாவு.

பண்டைக் காலத்தில் மாண்டவியர் என்னும் பெயர் வாய்ந்த முனிவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் அந்நகரார் குலத்திற் பிறந்தவர்; சத்தியத்திலும் தவத்திலும் மாறாத மனமுடைய படைத்தவர்; சார்தமும் தண்ணாரியுமியுந்தவர்; வேதங்களை ஒதி எல்லாத் தர்மங்களையும் நன்கறிந்தவர்; இவர் ஒரு சமயம் புண்ணிய தீர்த்தங்கலிற் படிந்து பாவங்களைக் கடிந்து யோகஞ் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு, தீர்த்த யாத்திரை செய்துவந்தார். அங்ஙனம் வரும்போது சாளுவதேசம் என்ற ஒரு தேசத்தை அடைந்தார். அத்தேசமானது வானம் பொய்யாது மழைபெய்தமையால் எல்லா வளங்களும் நிறைந்து, பெருஞ் செல்வர்களும், நல்ல தவம்புரிவோர்க்கும் இடமாய்ச்சிறந்து விளங்கியது. அந்நகரம் முனிவர் அந்நாட்டில் வாசம் செய்யக்கருதி, வனத்தின் ஆசிரமம் ஒன்றை இயற்றி, அதில் அமர்ந்து யோமுலங்கலையும் அடக்கி, மனத்தைக் கடவுளிடத்துச் செலுத்தி, விழித்த கண் விழித்தபடியே நெடுங்காலம் யோகத்தில் அமர்ந்திருந்தார்.

இவர் இங்ஙனமிருக்குங்கால் ஒருநாள் இரவில் அந்நாட்டுத் திருடர்கள் சிலர் ஓரிடத்து ஒன்றுகூடி “இதுவமைகூடம் அற்பம் குடிசையு பொருள்களையே கவர்ந்து, தீவனம் செய்துகொண்டு வருகின்றபடியால் நம்மை அடிமையாக்கி

ஆளுநர் தரித்திரம் இன்று நம்மை விட்டுத் தொலைவாயிடு
 ருக்கின்றது; இன்று இரவு நாம் உலகத்தை ஒருகுடைக்
 கீழ்க் கொண்டு பெருந் செல்வத்துடன் வாழும் சாளுவ
 மகாராஜனது பொக்கிஷத்தைக் கொள்வோமென்றோமாய்வுல்
 நம்மை நெடுநாளாய்ப் பிடித்திருக்கும் தரித்திரமும் தரித்தி
 ராது போகும்; ஆகாச காலமிருந்து அகப்பட்டுக்கொள்வோ
 மாயின் அரசனது தண்டனைக்குள்ளாவோம்; அப்போதும்
 'கண்டோடு போயிற்றுக் குளிர்காய்ச்சல்' என்ற பழமொ
 ழிப்படி உயிரோடாவது வறுமைப்பிணி அகன்றுவிடும்;
 ஆகையால் இன்று இரவே இக்காரியத்தைச் செய்வதற்குத்
 தக்கதாகும்" என்று தம்முட்பேசி முடிவிட்டு, நள்ளிரவில்
 அரசன் அரண்மனையுட் புழுந்தாரிகள். புழுந்த சோரர்கள்
 தாங்கள் கற்ற கனவு நூலின் தேர்ச்சியினாலும், வேறுபல தந்
 திரங்களாலும் காவலர் கண்ணுக்குத் தோன்றாது மறைந்து
 போய்ப் பொக்கிஷ அறையின் கதவைப்பிளந்து, உட்புழுந்து
 தங்களது ஆசை தீருமடும் பொற்காசுகளையும் மத்தினங்
 களையும் ஆபரணங்களையும் அள்ளி அள்ளி மூட்டைகளாகக்
 கட்டிக்கொண்டு வெளிப்போந்தார்கள். இத்தற்குள் அரசன்
 லர் கனவுகண்டு நித்திரை தெளிந்தும் தெளிபாமலும் விழித்
 துக் காவலாளரை விளித்து, "நமது திடுக்கிடலின் அருகில்
 ஆளரவம் கேட்கிறே! போய்ப்பாருங்கள்" என்று கட்டையி
 யிட்டான். அவர்கள் ஒடோடியும் போய்ப்பார்க்கப் பெருக்
 கிஷப்பேரடைகள் உடைபட்டியாய்ப்பது கண்டு, அரசனிடம்
 வந்து, "அரசே! பொக்கிஷ அறையின் கதவுப் பெட்டி கருந்
 உடைந்து சிதறுண்டு விடக்கின்றது; திருடர்கள் களவாடிச்
 சென்றதாகத் தெரிகின்றது" என்று அச்சக் கீதா நிகழிப்பினி

புறியூர்கள். இந்நேரம் கெட்ட சேவர்தன் “ஆ! சிவதன்னா? புதுமை; நமது நகரத்து மதில் புறக்கீதாரீர்க்கு அகழ புறடியாத அகலமும் ஏறமுடியாத உயரமும் மதினுறுப்புக்கூறும் ஆராத வகைகூறும் உடையதாகவிருக்கவும் இவ்வரணைக் கள்வர்கள் எப்பனம் நடாத்தனர்; நன்றாக விருக்கின்றது! என்னு அரசாட்சி,

“மாநிலங்கா வலனுவான் மன்னுயிர் காக்குங்காலுத்
 தானைநுக் கிடையுறு தன்னுற்றன் பரிசனத்தால்
 ஊலையிடு படைத்திறந்தால் கள்வரால் உயிர்தம்மால்
 ஆனாயம் ஈந்துந்தீர்த் தரசாளவ னல்லனே”

என்றல்லவோ அரசரது கடவையை ஆண்டோர்கள் கூறியுள்
 ளார்கள்; எனதரண்மனையைக் கள்வர் பயமின்றிக் காக்க
 சியலாத யானே உலகத்துக்குடி களைப் புரக்கவல்லேன்?

“உறுங்குமாயினும் மன்னவன் றன்னொளி
 கறங்கு தென் ஓரை வையகங் காக்குமால்”

என்ற உண்மையும் என்னவிற் பொய்யாயிற்றே”! எனத்
 தன்னுட்பலபல கூறிடுவறுத்துக் காவல் தலைவர்களை
 அழைந்து “கம்பிபாக்கிஷத்தைக் கொள்ளிகொண்ட தீயோர்
 களை விரைந்து நீங்கள் கண்டுபிடியாவிடின் உங்கட்குக் கடுந்
 தண்டம் ஏற்படுவது தவறாது” எனச்சினந்து கட்டியாயிட
 டான். காவலர்கள் உடல்நடுங்கிக் குடல் குலைந்து அரசனை
 வணங்கிவிட்டுத் திருடர்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு அவர்க
 ளாது காலடிச் சுவற் றோக்கிப் பின்பற்றி விரைந்து மாண்டவி
 பர் தவம் செய்து கொண்டிருக்கும் வனத்துட்புகுந்தார்கள்.

காவலாளர் வரவுவசூலுக்குத் திருடர்கள், “இனி நாம் மீண்டு
 செல்வோமாயில் நம்மை இவர்கள் கைப்பற்றிக்கொள்வது
 நினைவாம். ஆகையால் இங்குத்தெரிசிற முனிவர் ஆர்ச்சமத்
 தில் சிறிதுநேரம் கரங்குறைவேளாம்” என்கருதி, பாண்டவர்
 பத்து ஆச்சிரமத்துக்குள் புழுந்தொளித்தார்கள். காவலா
 ளர்கள் மீண்டும் அடிக்கவந்ததைத் தொடர்ந்து அவர் அது
 அவர்களை முனிவரது ஆச்சிரமத்தில் கொண்டுவந்துவிட்ட
 னது. உடனே அவர்கள் அங்கு முனிபுக்கவர் போகத்தி
 னிட்டுக்கின்றொன்பதை அவசரபுத்தியாலுணராமல் அவரை,
 “பெரியீர்! இவ்வழியாக யாரே னும் திருடர்கள் சென்றார்
 களை கண்டதுண்டாயின் சொல்லுமின்” என்றனர். முனி
 வர், சுவரில் எழுதிய சித்தியம்போல் அவசவற்று, லீட்புலன்
 களையும் அடக்கித் தமதுள்ளத்தை அநவரதமுன் எப்பெரு
 மான் திருவடிக்கமலங்களில் அழுந்தப்படுத்தி, நிஷ்டையி
 னிருந்தாராகையால் அவர்கள் வினாவியது ஒன்றும் முனிவ
 ரது செவியிற்படவில்லை. அவர்களது உருவமும் அவரது
 கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. அதுவும் காவலாளிகளுடைய
 வினாவுக்கு முனிவரிடமிருந்து விடை கிடைக்கவில்லை. அது
 கண்டு அவர்கள், இவர் மறுபொழி பகராததற்குக் காரணம்
 யாரேதாவனத் தம்முட் பேசிக்கொண்டு, இந்த முனிவரிருப்
 பிடத்தை யினும் சோதிக்கலாமெனச் சோதித்தனர். சோதி
 க்குமளவில் திருடர்கள் திரவியங்களைவது காவலாளர் கையில்
 அகப்பட்டனர். உடனே அவர்கள் அவர்களைப் பரிசுரமால்
 ஆய்க்கப்பிணிந்து, முனிவர் இடக்குமிடத்திற்கு வந்து, “இக்
 தீயோர்களை ஆச்சிரமத்துக்குள் முனிவருவைத்துக்கொண்டு,
 இப்போம். மெளனியோல் கடித்த இவரின் இத்தீயோர்க்குத்

தலைவனாவான்; இவனையும் இவர்களுடன் பிடித்துக்கட்டிக் கொண்டுபோகவேண்டும்” என்று தீர்மானித்து முனிவரை நோக்கி முனிந்து, “ஏ! முனியே உனது தவமெல்லாம் இன்றோடு அவமாயிற்றே! பசு புலியின் தோலைப்போர்த்துக் கொண்டு பரிர்களை யெல்லாம் பிறர் அயிராது விட்டுவது போல் நீ எந்தனை நாள் இத்தவப்போர்வையைப் போர்த்து இதுபோன்ற தீத்தொழில்களைப் புரிந்துவந்தாய்; ‘பலநாள் திருடன் ஒருநாள் அகப்படுவான்’ என்றபடி இன்று சிக்கிக் கொண்டாயல்லவா! உனது கட்டத்தாருடன் நீயும் அரசன் அவைக்கு வருவாயாக” என்று அவரையும் ஒருங்கு பிணித்துச் சென்று, அரசன் முன்னிலையில் விடுத்தனர். அரசன் அவையத்தாருடன் ஆலோசித்து தீத்தொழிலினரான அவர்களைச் சிரச்சேதம் செய்யும்படி கட்டியாயிட்டுவிட்டுப் பக்கத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் முனிவரைக் கண்ணுற்று, காவலாளிகளை நோக்கி “ஏ! காவலாளிகளே! இங்கு நிற்பவர் யார்? இவரைப் போர்த்தால் முற்றத்துறந்த முனிபுங்கவர்போற் காணப்படுகின்றாரே! அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமன்றோ? இவரையும் ஏன் இங்கு வருத்திக்கொணர்ந்தீர்கள்?” என்று வினவினான். அதற்கு அவர்கள், “அரசாடிரானே! இவன் முழுத்திருடன்; இவனே இக்கூட்டத்தினர்க்குத் தலைவன்; இவன் வேடத்தைக்கண்டு மயங்கவேண்டாம். நாய்களும் இவனது தவவேடத்தைக்கண்டு மருண்டு, ஓர் துறவி யென்றே கருதிப் பயபத்தியுடன் ‘இவ்வழியில் யாரேனும் செல்லுகின்றனரோ’ வென வினாவினோம்; இவன் ஒன்றும் உறையாது விழித்த கண்ணுடன் பேசாதிருந்தனன்; பின்னர் இவன்திருப்பிடத்தைப் பரிசோதித்தபோது இத்திருட

சீனாவரும் அகப்பட்டனர்; இன்று இவனை விட்டுவிட்டால் இன்னும் இவன் பெருந்தீயோர் குழாத்தைக்கூட்டி நம் நகரத்தையே கொள்ளைகொள்ள முற்படுவார். ஆகையால் முன்பின் யோசியாது இவனை இப்போதே ஒறுக்கவேண்டு வது அவசியமாகும்” என்று அரசன்பால் விரித்துக் கூறினார். காவலாளிகள் வேண்டுகோட்படி செய்ப ஒறுப்பாடாத அரசனது உள்ளம், முனிவரது பூர்வஜன்ம வினையின் விளைவி னால் கருத்துமயங்கி, “இவனைக் கழுவினெற்றிவிடுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான். காவலாளர் என்னையோரைச் சிசுச் சேதம் செய்துவிட்டுக் கசடற்ற முனிவரைக் கழுவினெற்றி, அரசனிடம் செய்தியைத் தெரிவித்தனர். அரசன் அவர்களை நோக்கி, “கழுவினெற்றப்பட்டவன் திருடர்களுக்கெல்லாம் சூடுவாகியவனென்று கூறினீர்களாண்டீ? இவனை ஏனைப் திருடர் மறைவில் பார்க்கவருதலும் கூடும்; நீங்கள் பக்கவில் கரந்துறைந்து, அவர்களுடும் கைப்பற்றிக் கொண் டிருங்கள்” என்றான். அவ்விதமே அவர்கள் மறைந்திருந்தனர். கழுவேற்றப்பட்ட தவசிரேட்டர் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒரே தன்மையாய்ப் பாவிக்கும் சித்தசமன முடையவராகையால் தமக்கு நேர்ந்த துன்பத்துக்குச் சிறிதும் கவலாது ‘எல்லாம் சசன் செயல்’ எனக்கூறிப் பலநாள அன்னபனாதிகளின்றியும் யோகமகிமையால் இறந்துபடாமல் பண்டுபோல் விழித்தகண் முடாமல் பரம்பொருளைத் தரி சித்துக்கொண்டு எல்லையில்லாத இன்பக்கடலின் முழுகி விருந்தார்.

இங்ஙனம் இவர் இருக்கும் காலில் ஒருநாள் ஆகாப மார்க்கமாப்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த நிலைதெரிக்கறும்,

முனிவர் பெரும் முனிவர் கழுவி லேற்றப்பட்டிருப்பதைக் கண்ணுற்று, “சுதென்ன விபரீதம்”! என்று பூமியிலிறங்கி, முனிவருக்கு நேர்ந்த துயருக்கிரங்கி, அவரை அணுகி “மாதவரே! நீர் முற்றத்துறந்த தவங்கொழுந்தாயிருந்தும் உமக்கு இத்தகைய துன்பம் வரக்காரணமென்? உலகத்தில் ஒருவன் இழிகுலத்திற் பிறந்தவனெனலும் அறிவு சிறிதும் இல்லாதவனெனலும் “தவமும் தவமுடையார்க்காகும்” என்றபடி பூர்வ ஜன்ம புண்ணியத்தால் தவவேடந்தாங்கினாலே எல்லாப்பாவங்களும் நீங்கிவிடும்; அஃனாடன் அகப்பற்றுப் புறப்பற்று நீங்கப்பெற்றவர்களாயின் பழவினை யென்ற பெயரே இவ்வாறு நிகழ்ந்துவிடும்; நீரே உயர்குலத்தில் உதித்தவராயும் குரனக்கடலாயும் அகங்கார மமகாரங்களை அடியோடு அகழ்ந்தவராயும் சாந்தமூர்த்தியாயும் விளங்குகிறீர். இங்ஙனமாகவும் உமக்கு இவ்விடுக்கண் ஏற்பட்டதை நினைக்கின்றோமாய் எங்கட்கு ஆறணையும் ஆச்சரியமும் விளைகின்றது. உமக்குற்ற இத்தண்டத்தை உற்று நோக்கினால் இந்நாட்டரசனால் உண்டானதென்று தோன்றுகிறதே; இந்நாட்டு சிவந்தன் அவ்வளவு பெரிட்கனோ?

‘மனத்தது மாசாக மாண்டா நீராடி

மறைந்தோமுது மாந்தா பலர்’

என்று பெரியபடி உலகத்தில் தங்கள் தீக்குணங்களை தோன்றாமல் தவவேடத்துள் மறைந்தோமுதுவார் உவராயினும் உம்மார்ப்பொன்ற பெரியோரையும் அவ்விதம் மதித்துவிடலாமோ? உமது பாசற்ற அகத்தின் அழகு உமது திருமுக மாண்டனத்தில் திறந்து விளங்குகின்றதே. ஒருவரது முகமே

அவ்வாறு உன் அக்கருத்தைச் செவ்வையாய் அறிதற்குச் சிறந்த
கருவியாகும். இதுபற்றியன்றோ?

‘அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்
கடுத்தது காட்டு முகம்’

என ஆன்றோர் கூறுவாராயினர்; குறிப்பறிதல் என்பது என்
லாரினும் அரசர்கட்கும் மந்திரிகட்கும் இன்றியமையாத
தன்றோ? ஆராயாது அவசர புத்தியால் இங்கனாகைய கொடுந்
தண்டம் விதிந்த அரசன் இன்னும் உரிமோடிருக்கிறானா?
‘அல்லவை செய்தார்க் கறங்கூற்றம்’ என்றவாறு அவனை
அறக்கடவுள் இன்னும் சதிக்காமலிருக்கின்றதா? நெஞ்சிற்
பாயந்திருக்கும் கழு எவ்வளவு வேதனையைத் தருகின்றதோ
தெரிந்திலா” என்று பரிந்து கூறினார்கள்.

இவற்றை யெல்லாம் கேட்ட மாண்டவியர், அவர்
களை நோக்கி “முனிவர்களே! தேவர்களே! என்னை இத்தண்ட
டனைக்குட்படுத்தியவன் இந்நாட்டுச் சான்றவ ராஜனென்று
அவனை நீசர் வெறுக்கவேண்டாம்; அவன் எவ்வளவு
நீதியிற் சிறந்தவன்; இத்தண்டனை யான் அடைந்ததற்கு
குக் காரணம் பழனிணையே. இது

‘பல்லாவுள் உய்த்து விடினும் குழக்கன்று
வல்லதாம் தாய்நாடிக் கோடலை—தோல்லைப்
பழவினையும் அன்ன தைகத்தேதற் செய்த
கிழவனை நாடிக் கொளற்கு’

என்ற முதுகாசிரிப்படி. தன்னைச் செய்தவன் தவறாமல்
வந்துபற்றித் தன்பயனை உணரிக் குள். நறவிகளாய்க் கு இ

ஆன்பார் என்னிதம் நோடுமென்று சந்தேகத்தீர்க்க; ‘உறம்பால் நீக்கல் உறுவர்க்குமாகா’, ‘உறம்பால் தீண்டாவிடுதலிற்’ என்ற நீதிகளை நீங்கள் அறியார்களோ? தன்வினை தன்னைச்சுநீர் என்றபடி என் வினையே என்னை இத்துன்பத்துக்குப் பரிந்துயது”, என்று பலவாறு கூறி, அவர்களைச் சித்த சமாதானம் அடையச் செய்து, கவலையை ஒழித்து அனுப்பி விட்டு, வழக்கம்போல் கழுமையாகத்திலிருந்தார்.

இவ்வரை நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் பதுங்கியிருந்து கேட்ட காவலாளிகள் உள்ளம் நடுங்கி, விரைந்தோடிவந்து, அரசன் சமூகத்தில் அடியற்ற பணமரம்போல் ஓழ்ந்து வணங்கி “அரசார்பிரானே! கழுவேற்றப்பட்டவர் உண்மை யாகத் திருடர் தலைவரல்லர், கீழ்ப்பலக்கள்வரை அடக்கி ஒதுந்தவர்; தங்கையொத்த புவிராசரெல்லாம் வணங்கும் தவராஜசிகாமணி; நாங்கள் மறைவினிருக்கும்போது அநேக முனிவர் மயர், தேவர்களும் இவருக்குற்ற ஆன்பங்காரணமாக இவரத்தில் வந்து பிரலாபித்ததையும், இவர் அவர்கட் குறைந்த மறுமொழியையும் ஆராய்ந்தால் இவரது பெருமையை, உந்தம் குணங்களையும் இத்துணைத்தென்று எங்க ளால் அறியிடவியலாது” என்று கூறினார்கள். இதுனைக் கேட்டாலும் அரசன் உள்ளம் இன்னுக்குற்று, “ஆ! என் செய் தேன் பேசையேன்? குற்றம் சமந்தப்பட்ட ஒருவனை அரசர்கள், நாட்சிகளாலும் அமைச்சரின் சூழ்ச்சிகளாலும் தர்ம சாஸ்திர ஆராய்ச்சியாலும் உண்மைக் குற்றவாளிதானா என்று நன்கு தெரிந்தே குற்றத்திற்குத் தக்கவாறு தண்டனை விதிக்கவேண்டும்; மேற்கூறியவற்றாலும் ஓர் தியாயத்தைத் தீர்ப்பானிக்க முயலாவிடில் அரசன் மாறுவேடம் தீண்டு

தனியே சென்று உலாவினேனும் உண்மையறிந்து, வழக்கம் அறுதியிடவேண்டும்; இங்ஙனமெல்லாம் செய்யாது எவ்வாறார் சொற்களை நம்பி, ஓர் பெரியாரைக் கள்வனென்று அல்ல அக்குட்படுத்திய யானே அரசன்? யானே கள்வன்.

‘மாதவர் நோன்பும் மடவர் கற்பும்
காவலன் காவல் இன்றெனில் இன்றும்’

என்று பெரியோர் கூறுவர்; இப்போது அரசனாகிய யானே ஓர் மாதவரை வருத்தினென்றால் எனது செங்கோல் மாட்சியை என்னென்பது? நான் என்று கொதிக்கேகாலால் முன்நீண்டு சட்டிய புகழ்ச்செல்வ மனைந்தொழும் விட்டி னேனே!” என்று கழிவிசைக்கொண்டு, பலபல கறிந் தன் னையே வெறுத்தான். உடனே, முனிவரை வேற்றியிருக்கும் கழுமாந்தருகில் அழிவிரைவாகவந்து, கீழேநீழ்ந்து, முனி வரை வரைந்தினான். பின்னர் முனிவரை கீதாக்கி, “அடி களை! அரசராயினார் உலகத்து மன்னுயிர்க்கெல்லாம் தந்தையும் தாயும் தெய்வமுமாவர்; தங்களைப்போன்ற மறாதமாதக் கள் அவ்வரசர்க்குக் தெய்வமாவர்; இக்கையறியாது திரி யேன் மவாமிகள் துறத்திற் செய்த தீங்கைப் பொறுத்த ஏன் வேண்டும்” என்று பலவாறு அறித்துக் குறைபிரந்து, கழு மாத்தை மெல்லிப்பாய்த்து, முனிவர்க்கு வருந்தமுடியாத நெஞ்சினாகி பாய்த்திருக்கும் கழுமைப் பிதிங்க முயன் மன். அங்ஙனம் செய்யின் முனிவர்க்கு வருந்த மிகுமென்ற தெரிந்து, கொல்லக்கூர் வரவழைத்துக் கழுமேறு, முனிவர் வேறாகும்படி அபத்தால் அபாவி விதியாறு கப்பலேறித்

பான். அவர்களும் அங்கணமிசையுள்ளார்கள். ஆரவி முறிக் கப்பட்ட கழுவாணி முனிவரது நோஞ்சிலையே தங்கியிருந்த படியால் அதுமுதல் மாண்டவியர் 'ஆணிமாண்டவியர்' என அழைக்கப்பட்டார். அரசன் முனிவர்க்குப் பல உபசாரங்கள் புரிந்து துதித்தான். முனிவர் தமது மார்பிலிருக்கும் கழுவாணியைக்கண்டு, "இது பூஜைக்குரிய புஷ்பக்குடையை மாட்டிக்கொள்வதற்கு நன்கு உதவும்" என மகிழ்ந்தார். பின்பு ஆணிமாண்டவியர் அரசனை நோக்கி, "அரசே! நீ; கவலற்க; நீ நீதிமான்; எனக்கு வந்த இத்துன்பம் உன்னால் வந்ததன்று; எனது பழவினையினாலேயே எய்தியது. எனக்கு உன்மீது சிறிதும் வருத்தமில்லை; நீ சுகமாய்ப் பன்னெடுங் காலம் வாழ்ந்திருப்பாயாக" என்று வாழ்த்துரைத்து, அரசனிடம் விடைபெற்று, அவண்ணிட்டகன்று வனஞ்சென்று யோகத்திலிருந்தார்.

சின்னூட் கழிந்த பின்னர் ஒருநாள் முனிவர், தமக்குக் கழுவிவற்றம் உண்டானதற்கு ஏதுவாயிருந்த வினை இன்னதென அறியவேண்டுமெனக் கருத்துக்கொண்டார்; இத்தனை யாரிடத்துச் சென்று வினையினால் அறியலாபுமென்று யோசித்தார். "உலகத்து உயிர்களின் நன்மை தீமைக்குத் தக்கவாறு பலனையளிக்கும் தொழிலுடைய யமனிடஞ்சென்றால் நமதுகருத்து நிறைவேறும்; அவனுக்குள்ள சமன் என்னும் பெயரே அவனது நடுவு நிலைமையைத் தெரிவிக்கின்றது; ஆகையால் அவன்பாற்சென்று 'உசாவி உண்மையறியலாம்' என்று நினைந்து, சிலமுனிவர்களோடு யமபுரத்தை அடைந்தார். யமதர்மன் முனிவரை எதிர்சென்றழைத்து, ஆசனங் கொடுத்து அமரச்செய்தான். முனிவர் "தென்றிசைத்துலை

வசனம் மறாது சிபாகிய பான் கழுவிவேற்றப்பட்டு, வருத்த முற்றதற்குக் காரணம் என்ன? வெணக் கேட்டார். யமன் வணங்கி, “தவமணியே! நீவிர் அதிபால்யராயிருந்த காலத்தில் தும்பினைப் பிடித்து, அவற்றின் வாற்புறங்கையில் முட்களைக் குத்திப் பறக்கவிட்டுப் பார்த்தீர்; அத்தீவினை யே உமக்கு இன்னுண்பத்தைத் தந்தது. ஒரு தருமமானது மிகச் சிறிதாயினும் ஒன்று பலவாய்ப் பெருகுவது போலவே பாவமும் மிகச்சிறிதாயினும் அது மிகப்பெருகித் துன்பமனைத் தவறுது நல்குமன்றோ?” என்றான். அதனைக்கேட்ட முனிவர் “இளம் பருவத்திலும் பிற உயிர்கட்கு இன்னல் வினையாதிருத்தலே நல்லொழுக்கமாகும்; அப்பருவமே சால்தீர உபதேசங்களை அறியாத பருவம்; அப்பருவத்தில் அறியாமையினால் இத்தீச்செய்கையைச் செய்தீரென்று எனினும் பின்பு வேதங்களை ஒதினேன்; வேத விரிப்படி ஒழுகினேன்; துறவியாயினேன்; அருந்தவங்களை ஆற்றினேன்; வினக்கின் ஒளிப்புருகித் துடத்து இருள் மாங்குது போவறுபோல் தருமமேவிட்டவிடத்துப் பாவம் தீதங்குது போகு’மென்று வேதம்முழங்குகின்றது. இவற்றையெல்லாம் நோக்காமல் நீ இக்கடுந்தண்டம் விதித்தது தவறன்றோ?” என்று கடுகித்துக்கேட்டார். அதற்கு யமன், “சுவாயிகளை! உலகத்தில் செல்வர்களும் அரசர்களும் செல்வங்களிப்பால் வழியல்லா வழியிற்சென்று கெட்டுவிடாமல் அவர்களை இடித்துரைத்து, நல்வழிப்படுத்தற்கு அறிஞர்களையும் மக்கிரி கடையும் தந்தம் பக்கவில் வைத்துக்கொள்ளும்படி கடவுள் நூல்வாயிலாகக் கட்டினாயிட்டிருக்கிறார். எனக்கும் கடவுள் ஓர் நியதி செய் துள்ளார்; அஃதென்னெவனில்:— பெரிபார்

களுக்கீடாக என்னிருப்பிடத்தின் மேற்புறத்தில் ஓர் மலை யையும், மந்திரிகளுக்கீடாக கீழே அக்கினி ஆற்றையும் அமைத்துவைத்துச் சிறிது நீதியில் தவறினும் மலை உன் தலையில் விழும்; அதனால் அக்கினி ஆற்றில் விழுதல் நேரும்' என்பது. இதோ பாரும்; ஒரு இழையில் ஒரு மலை தொங்கு கிறது; ஆசனத்தின்கீழ் அக்கினியாறு ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது; சிறிது உண்மையில் வழுவேனனால் மலையுந்து தலையில் விழும்; உடனே அடியேன் அக்கினி ஆற்றில் பிரவேசமாவேன்; தங்களுக்குற்ற துன்பம் என் தவற்றால் உண்டானதாமாயின் என்னைத் தாங்கள் இவ்விடத்தில் இந் நிலையற் பார்த்திருத்தல் கூடுமோ? என்கதி அதோகதியாக யிருக்குமன்றோ?" என்று மறுமொழி பகார்தான். முனிவர் மீண்டும் வெகுண்டு "நீ என்னகாரணங் கூறினும் அறியாப் பருவத்தில் இழைத்த குற்றத்திற்கு நீ விதித்த தண்டம் கடுகண்டமேயாகும்; இத்தவற்றுக்காக நீ பூலோகத்தில் சந்திரவம்சத்து ராஜஸ்திரீகளின் தாதி வயிற்றில் ானுட ஐன்மமாய்த் தோன்றக்கடவாய் எனச்சபித்துவிட்டு, மீண்டுமீ வனத்திற்கு வந்து, அருந்தவங்களாற்றி, மீளாநெறி யாகிய பரப்பதற்கை அடைந்தார்.

ஆபுத்திரன்.

அல்லது

புண்ணிய ராஜன்.

பண்டைக் காலத்தில் வாரணாசி என்ற சிறப்புப் பெயர்பெற்ற காசிமா நகரத்திலே 'அபஞ்சிகள்' என்னும் அந்தணன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் தக்கபருவத்திலேயே நல்லாசிரியரை அடைந்து, வேதவேதாங்கங்களைப்பெல்லாம் வழுவறக்கற்று வேதபாரங்கதனும், 'ஆரண உபாத்தி பாயன்' என்னும் பட்டமும் பெற்றான். பின்பு அவன் ஆசிரியர் ஆணையால் நல்லறமாகிய இல்லறம் நடத்தக்கூறாது, வாழ்க்கைத் துணையாக 'சாலினி' என்னும் ஒரு பார்ப்பனியை மணந்து வாழ்ந்துவந்தான். அங்ஙனம் வாழுகையில், அவன் மனைவியாகிய சாலினி, மகனார்க்கு இன்றியமைபாத கற்பொழுக்கத்தினின்றும் வழுவிக், கணவனுக்குப் பெருந்திங்கிழைத்தவளானாள். அதுபற்றி அவள் அச்சமும் நாணமும் துக்கமும்கொண்டு, அப்பாவத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளக்கூறாது, குற்றமுற்ற குலமகனிர் அக்குற்றத்தைப் போக்குதற்குக் குமரி ஆடச்செல்லும் அக்கால வழக்கப்படி, தான் கன்னியாகுமரியில் நீராடவேண்டுமெனத் துணிந்து, தான் கர்ப்பினியாயிருந்தும் அத்தையுங் கருதாது ஒருவரும் அறியாவண்ணம் அதத்தைவிட்டு வெளிப்போந்து, பிரயாணமானாள்.

அங்ஙனம் புறப்பட்ட பார்ப்பனி, பல ஊர்களையுங் கடந்து வருகின்றவள் கொற்கை நகரத்துக்கருகிலுள்ள ஆயர்

143

சீனாநாடு கிழக்குப் பகுதிக்குப் போகும் போது

சுயத்தியை
அறிவது
யுணர்ச்சியானது

உதவிய அமைச்சர் கிழக்கு
நாடுகளைச் சந்திப்பது
சி. கிழக்குக் கிழக்கு அமைச்சர்,
அமைச்சர்.

சுயத்தி, சத்திய உணர்வு,
சி. கி. கிழக்கு அமைச்சர் போல்,
அமைச்சர்

கிழக்கு] 1926 . [அமைச்சர் 2

சேரியிலே குலால்வருந்தி ஓர் ஆண்மகவைப் பெற்றான்.
பெற்ற அவன்,

“தொடர்ந்த மும்மல முருக்கிவேம் பலக்கடல் தோலையக்
கடந்த ஞானியும் கடப்பரோ மக்கள்மேற் காதல்”

எனக்கூறியிருப்பவும் தாய்க்குப் பிள்ளைகள்மீது உண்டாகும்
இயற்கை அன்பும், இரக்கமும், ஒரு சிறிதும் இல்லாது,
அக்குழந்தையை ஒருதோட்டத்தில் போட்டுவிட்டுக் குமரித்
துறையை நாடி நீங்கினன். நீங்கவே அக்குழவி உணவு
பெருமையால் பசிமிஞ்ந்து வருந்தியழுதது. அச்சமயம்
அத்தோட்டத்தின் பக்கவில் பசும்புல் மேய்ந்துகின்ற ஒரு
பசுவானது, அக்குழந்தையின் அழுகையொலியைக்கேட்டு,
அருகில் வந்து அதன் வருத்தந்தீர நாவால்நக்கித் தன் பால்
மடியைக் குழந்தையின் வாயிலிட்டுப் பாலூட்டி, ஏழு நாள்
வரையும் அப்புறம் இப்புறம் செல்லாது அன்போடு பாது
காத்துக்கொண்டிருந்தது.

அவ்விதமிருக்கையில் வயனங்கோடு என்னும் உயிர்
விரந்து தன் மனைவியோடு வழிவருகின்ற ‘பூதி’ என்னும்
அந்தணன் ஒருவன் அக்குழந்தையின் அழுகை ஒலியைக்
கேட்டுச் சென்று, யாருமின்றித் தனியே கிடக்கும் அழைத்
கண்டு, கொழுவிய ஆண்பந்தோடு கண்ணீருகுந்து, ‘இவன்
பசுமகன் அல்லன்; என்மகனே’ என்று சொல்லி, வறியோர்
புறையால் பெற்றதுபோல் பெருமகிழ்வுபூண்டு, புத்திரசெல்
வத்தை வழியிடையே கொடுத்தலுக்கிரகித்த இறைவன்
திருவருடோச் சிந்தித்துத் தொழுது, அக்குழந்தையை எடுத்
துத்தோள்மீது அணைத்து, உவகையோடு விரைந்து தன் லூர்

சென்று விடு சேர்ந்தான். சேர்ந்த அவன் அம்மகவுக்கு 'ஆபுத்திரன்' என நாமம் சூட்டி, அதனை ஆதரத்தோடு 'வழிபன் ஒரு செய்பாளன் அச்செய்வியைக் காக்கும் அது போலப்' போற்றிப்புனைந்து வளர்த்துவந்தான். குழந்தை இளம்பிறைபோல் வளர்ந்து, ஐந்தாண்டு நிரம்பியது. பூதியும் புதல்வனை உபநயனம் செய்தற்கு முன்னரே எல்லாக்கலைகளையும் நாடக காவியங்களையும் நன்கு பயில்வித்தான். ஆபுத்திரனும் அவற்றை யெல்லாம்

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்,
நிற்க அதற்குத் தக”

என்ற தமிழ்மறைக்கு இலக்காய் லீயந்திரிபறக்கற்று, அன்பு, அருள், வாய்மை, அடக்கம் முதலிய நற்குணங்களையே பெறக்கலனாகப் பூண்டு ஒழுகுவாலாயினான். அவ்வளம் அவன் ஒழுகிவருநாளிலே அவ்வூரிலுள்ள ஓர் அந்தணன் வேள்வி செய்யக்கருதி, ஒரு பசுவைக்கொணர்ந்து தன்னிடிலுள் கட்டிவைத்திருந்தான். இதனையறிந்த ஆபுத்திரன் அப் பசுவை அம்மரண வேதனையினின்றும் விடுவிக்கக் கருதி, அவ்வந்தணன் அகத்திலுட் புகுந்தான். புகுந்த அவன் யாகசாலைக்கருகில் மாலைசுற்றிய கொம்புநீண்டபுடையதாய்த் தனக்கு நேரவிருக்கும் அந்நாயரைக்கருதி, அஞ்சி வெய் துயிர்ந்துக்கதறி, வேட்டுவர் வலையில் அகப்பட்ட மான் பிணை போல் வருந்திக்கொண்டிருந்த அப் பசுவைக் கண்டறந்து, 'அந்தோ! என்னே! இந்த அந்தணர்தம் செந்தண்மை என இரங்கி, 'இதனை மரணவேதனையினின்றும் நீக்குமாறு களவால் நள்ளிரவில் கவர்ந்து செல்வேன்' எனத்தன் னுட்

கருதி, அவ்வந்தணன் வீட்டில் ஒருபுடைத் தங்கியிருந்து, அன்றிரவில் பசுவைக் கையிற்பற்றிப் பருக்கைக் கற்கள் நிரம்பிய காட்டுவழியாக ஊருக்குப் புறத்தே சிறிதுதூரம் கொண்டுபோய் விட்டான். பின்பு அந்தணர்சன், யாகப் பசுவைக் காணாது துணுக்குற்று, நாற்புறத்துந் தேடுபவர்களாய் அலைந்து ஓரிடத்து அப்பசுபாலகளைப் பசுவோடு அகப்படுத்திக்கொண்டார்கள். பின்னர் அவர்கள் ஆபுத்திரன் கருத்தை அறியாது, அவனை நோக்கிப், “புலைச்சிறுவா! இப்பசுவை இரவில் எதற்காகக் கவர்ந்துகொண்டு வந்தாய்?” எனப்பலவாறு கடிந்துரைத்துக் கோலால் அடித்துத் துன்புறுத்தத் தொடங்கினார்கள். அப்பொழுது ஆபுத்திரனை அதிகமாக அடித்து வருத்தும் அந்தண உபாத்தியாயனைப் பசு, தன் கோட்டால் குத்திக் குடரை வெளிப்படுத்தி விட்டுக் காட்டிற்குள் பாய்ந்து விரைந்தோடிவிட்டது.

பின்னும் அதிகமாக வருத்திய அவர்களை நோக்கி, ஆபுத்திரன், “வருத்தன்மின்; யான் சொல்வதைக் கேண்மின்; நீங்கள் இப்பசுவை வருத்தத் துணிந்தீர்களே! அது உங்களுக்கு யாது குற்றஞ் செய்தது.

‘விடுவில மருங்கிற் படுபுல் லாங்கு
 நெடுவில மருங்கின் மக்கட் கேல்லாம்
 பிறந்த நாள்தொட்டுச் சிறந்ததன் தீம்பால்
 அறந்தரு நெஞ்சோடு அருள்சரந் தூட்டேம்
 இத்தனோடு (உங்களுக்கு) வந்த சேற்ற மென்னை?’
 ‘அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
 உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று’

என்று தமிழ்மறை முழங்குவதையும் அறியீர்களோ? பசுக்களைக்கொன்று ஆபிரம் வேள்விசெய்து அடையும் பயனை உத்திரையும்கொல்லாமையாகிய தருமத்தால் அடையலாமே; இச்செயலை நீவிர் கடைப்பிடியிராயின் உங்களுக்கு அந்தணர் என்னும் பெயர் எவ்வாறு ஏற்கும்” எனப் பலவிதமான அறவுரைகள் கூறி, அவர்களை அருள்வழி ஒழுகுமாறு தெருட்ட முயன்றான்.

அந்தணர்களோ, அவனுரைகளுள் ஒன்றையும் கேட்காது அவனை நோக்கி, “நீ வேதங்களைக் கற்றுணர்ந்தும் வேத வேள்வியை நிந்தனைசெய்யும் பேதையாயிருக்கின்றாய். ஆதலால் நீ பசுமகன் என்பதற்குச் சாலவும் பொருத்த முள்ளவனாக இருக்கின்றாய்” என்று இகழ்ந்து கூறினார்கள். அப்பணம் கூறலும் ஆபுத்திரன், “பசுவின் மகன் அசுல முனிவன், மானின் மகன் சிருங்கிமுனிவன், நரியின் மகன் கேசகம்பள முனிவன்; இவர்களை நீங்கள் உங்கள் குலத்து முனிசிரேஷ்டர்களென்று சிறப்பித்துக் கூறவில்லைபா? பசுவின் வயிற்றில் பிறந்ததால் வந்த இழிபு யானா? ‘கள்ளி வயிற்றில் அகில் பிறக்கும்’ என்ற முதுரைபை நீங்கள் அறியீர்போலும்” என்றுகூறித் தன்னை இகழ்ந்த அவர்கள் வாயை அடக்கினான்.

அப்போது அங்குள்ள அந்தணர்களுள் ஒருவன், “ஓ! இவன் பிறப்பின் வரலாற்று முறைபை நான் அறிவேன்; முன்நொரு நாள் குமரி தீர்க்கத்கில் விடுப்படி படிந்து, குமரித்தெய்வப்படிமத்தை வணங்கிவிட்டு, வருத்தமிருந்து வரும் சாளி என்னும் ஒரு பார்ப்பணியைக் கண்டு, ‘உன்

ஊர் யாது? நீ எதற்காக ஈண்டு வந்தாய்? வாட்டத்திற்குக் காரணம் என்ன' என்று நான் கேட்டதற்கு அவள், 'பான் வாசலாசி என்னும் ஊரிலுள்ள ஆரண உபாத்தியாயன் அபஞ்சிகள் என்னும் அந்தணனது மனைவி; யானொழுகிய நிய ஒழுக்கத்தால் கணவனைப்பிரிந்து, கன்னியாகுமரிக்கு, கிராடச்சென்றேன்; செல்லுகையில் பாண்டியரது கொற்கை நகரத்துக்கு அப்பால் ஒருகாத தூரத்திலுள்ள ஆயர்பாடியிலே ஆண்மகவு ஒன்றைப்பெற்று, இரக்கமின்றி அதனை ஆங்குள்ள ஒருதோட்டத்தில் இட்டுச்சென்றேன்; இப்படிப்பட்ட தீவினையாட்டியாகிய எனக்கு நற்கதி உளதாமோ?' என்று மிகத்துன்புற்று அழுதாள். அவள் பெற்ற அந்த மகனே இவன்; இதில் சிறிதும் யீழறவு இல்லை; 'இதை வெளிப்படுத்தலால் யாதுபயன்' எனக்கருதி, இதுகாரும் உங்களுக்குச் சொல்லாதிருந்தேன்; அசுத்தனாதலால் இவனைத் தீண்டாது நீங்குங்கள்" என்று சொன்னான். ஆபுத்திரன் அறுகேட்டு "முனி சிரேஷ்டர்களாகிய அகஸ்தியரும் வசிஷ்டரும் தேவகணிகையாகிய திலோத்தமையின் புத்திரர்கள் என்பதனை அறியீர்களோ? சாலிக்குத் தவறுகூறத்துணிந்தீர்களோ" என்று கூறி, அவர்களைநோக்கி வகைத்தான். வளர்த்த பூதி அந்தணனும் அவனைப் புலைமகனென்று தன்னகத்துக்கு வரவொட்டாது தடுத்தாவிட்டான். பின்னர் ஆபுத்திரன், ஆதரிப்பார் ஒருவருமின்றி, இரந்துண்டு காலங்கழிக்கக்கருதி, பிச்சைப்பாத்திரத்தைக்கையிலேந்தி, யிடுகள் தோறுஞ் செல்ல, அவனைப் 'பசுவைத் திருபுன கள்வன்' என்று இகழ்ந்து, அந்தணர்கள் ஊர்களில் எல்லாம் அன்ன மிடாமல் பிச்சைப்பாத்திரத்தில் கல்லிடத்தொடங்கினார்கள்.

அவ்வாறு வறுபுகளின் நிப்பாண்டியான இராஜதானி
 மகாமந்திரியை அடைந்து, ஆங்குள்ள சிந்தாதேவி
 யின் (சரஸ்வதி) கோவிலாகிய கலைநியமத்தில் எதிரேயுள்ள
 அம்பலப்பதியை (பொதுநிலையம்) அடைந்து, அதனையே
 தனக்கு உபாசகக்கொண்டு, கையிற் பிச்சைப்பாத்திர
 மேந்தி, இவ்வகடோறும் சென்று சென்று, வாங்கிவந்த
 உணவை, அவ்வம்பலத்தில் அமர்ந்து “ஏ! அந்தகர்களே!
 முடவர்களே! அசுதிகளே! நோயாளிகளே! யாவரும்வம்மின்,
 வம்மின்”, என இரக்கத்துடன் கூவி அழைத்து, அவர்களை
 அன்புடன் உணர்த்து, எஞ்சிய மிச்சத்தையே தானுண்டு,
 பிச்சைப் பாத்திரத்தைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு,
 இரவில் அவ்வம்பலத்திலேயே கண்படைகொண்டு காலங்
 கழித்து வந்தான்.

அவ்வணம் அவன் காலங்கழித்து வருநாளிலே ஒரு
 நாள் மழை பெய்துகொண்டிருக்கும் நள்ளிரவில் சிலர்வந்து,
 ஆபுத்திரனிடம் “எங்களைப் பசிப்பிணி வருத்துகின்றது”
 என்று வருத்திக்கறிஞர்கள்: ஏற்றுான் அவ்வதுவேற்றான்
 இவ்வோளுவிட ஆபுத்திரன், அவரது பசியாற்றும் ஆற்றல்
 இவ்வாதவஸூய மிகவருத்தமுற்றான். அவ்வமைமயத்தில் கலை
 நியமத்தில் கோவில் கொண்டிருக்கும் சிந்தாதேவி எழுந்
 தருளி வந்து “எட! வருந்தாதே; இதனைக் கொள்வாயாக;
 நாடெல்லாம் மழைவளங்குன்றி வற்கடம் உற்றலும் இவ் ஓதி
 வறுமையை அடையாது. கொடுக்கக் கொடுக்க உணவு
 வளர்ந்துகொண்டே வரும்” என்று சொல்லித் தன்னைநி
 லுள்ள அகையபாத்திரம் ஒன்றை அவன் கையிற் கொடுத்

காள். உடனே அவன் அதைப் பணிவுடன் வாங்கி எல்லா
பில்லா மலிழ்ச்சியடைந்து,

“சிந்தா தேவி! செழுங்கலை நியமத்த
நந்தா விளக்கே? காமிசைப் பாவாய்!
வானோர் தலைவி! மண்ணோர் முதல்வி!
வனோர் உற்ற இடர் கலைவாய்!”

என்று துதித்து அதேதேவியைத்தொழுது, பசியால்வருந்தித்
தன்னகம் வந்த அவர்களை ஊட்டி, அந்நாள் தொட்டு
முட்டின்று அனைத்துயிர்க்கும் உணவளிப்பானாயினான். உண்
பதற்காக மனிதர்கள் பலர் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்
டார்கள். பறவைகளும் விலங்குகளும் அவனைவிட்டகலாது
அன்புடன் சுற்றிக்கொண்டன. இவன் உணவூட்டும் ஓசை
இடையிலுள்ளி ஒலித்துக்கொண்டே யிருந்தது; இதனால்
இவன் பட்சிசாலம் பயன் கொள்ளப்பழுத்த முதுமரம்போல்
விளங்குவா லாயினான்.

இங்கனம் இவன் இடைவிடாது புரிந்துவரும் புண்
ணியச்செயலைத் தனது *பாண்டு கம்பள நடுக்கத்தால்
அறிந்த இந்திரன் இவனுக்கு வேண்டும் வரங்கொடுத்தற்கு
எண்ணி, விரைந்த உடம்புடன் தண்ணீன்றி ஒரு விருத்த
வேதியன் வடிவங்கொண்டு வந்து, ஆபுத்திரன்கு முன்
னின்று, “நான் இந்திரன்; உனக்கு வரங்கொடுத்தற்கு

* பாண்டு கம்பளம் - வெள்ளைக் கம்பளம்; இந்திரன் தனது
பாண்டு கம்பளம் அசைந்தால் உலகில் நிகழும் விசேட நிகழ்ச்சியை
அறிந்துகொள்வானென்று கூறுதல் பெளத்தாது வழக்கம்.

யாது? உன்னுடைய பெரிய
புண்ணியத்தின் பயனைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக" என்று
கொண்ட, அப்போது, வினாவெனும்பு ஓடியும்படி நடைகத்துப்
பரிசீலித்து, நவாஜும் ஏற்பாரும் இல்லாமைபால் சத்துவக்
குடி இன்பமும், அஞ்செய்வகயும் இல்லாத தேவர்காட்டுத்
தலைவனே! என்பதைப் பட,

‘அறஞ்செய் மாக்கள் புறங்காத் தோம்புநர்
நற்றவஞ் செய்வோர் பற்றற முயல்வோர்
யாவரு மில்லாத் தேவர்கள் ஞாட்டுக்
கிறைவஞ்சிய பெருவிறல் வேந்தே!’

என விளித்து, “வாடிய முகத்தராய் வருந்தி, வந்தவர்கள் அது
அரும்பசியைத் தீர்த்து, அவர்களது இனிய முகத்தை யான்
காணும்படி செய்து, சத்துவக்கும் இன்பமளிக்கின்ற என்று
தேய்வப்பாததிரை ஒன்றுமே போதும். நான் அறவிக்
வுணிகனல்லன்; வேறொன்றும் வேண்டற்பாலது இல்லை”
என்று மிடுக்காய் மதியாது கூறினான்.

கூறவே இந்திரன் கோபித்து, இவனது அழகிய
பாத்திரம் ஏமாந்திருக்க உலகத்தில் பசியால் வருந்துவோர்
இல்லைபாம்படி செய்வேனென்று தன்னுள் நினைந்து, நாடு
முழுதும் வளத்தால் மனியும்படி மேகங்களை வளி, மழை
பெய்வித்து மிக்க செல்வத்தை உண்டாக்கினான். அந்நஞ்சு
பண்ணீராண்டு பஞ்சத்தால் வருந்திய பாண்டுகாடு மழைவள
மிசுந்து மாநிலஞ்செழித்தது. ஆகவே பசித்துவருவோர் இல்
லாமல் அம்பலம் கூறுண்ணும் அரசும் அடங்கி, விடரும்,

தூர்த்தரும், வேழம்பரும், (இவர்கள் தீர்பார்) நடவை மாக்களும் (பிரயாணிகள்) கடடி, வட்டும், சூதும், வம்பக் கோட்டியும் ஆடுதற்குரிய இடமாப்விட்டது. அனுகண்டு ஆபுத்திரன் அம்பலத்தை விட்டு நீங்கி, ஊர்தோறுஞ் சென்று, “உண்போர் யாரேனும் உண்டோ?” என்று வினாவத் தொடங்கினான். அதுதெரிந்து, செல்வக்கனியால் இறுமாப்புற்றோர் அனைவரும் “இவன் யார்?” என இகழத் தொடங்கினார்கள். ‘நீ இருந்தாயோ?’ என வினாவுவாரு மில்லாமையால் ஆபுத்திரன் பெருஞ் செல்வத்தைக் கட விடைக் கவிழ்த்தவன் போல வருந்தித் தனியே செல்வ கையில், மரக்கலத்திலிருந்து இறங்கிவந்த பிரயாணிகள் சில, வழிபிசுடையில் அவனைக்கண்டு வணங்கி, “சாவகநாடு மழையின்றி மிக்க வறுமையுற்று, உயிர்கள் பசியால் வருந்தி மடி கின்றன” என்று கூறினார்கள். அதுகேட்டு, அவன் நீரில் வீழ்ந்து ஆழுவோரை எடுக்கப்போவார்போல் விரைந்து சென்று, புலம் பெயர் மாக்களோடு சாவகத்தீவுக்குச் செல்லும் மரக்கலத்தில் ஏறினான்; கலமும் பாய்விரித்துப் புறம் பட்டுச் சென்றது. சிலகாததூரம் சென்றதும் கடலானது காற்றினால் கொந்தளிப்பா யிருந்தமையின் சென்ற கப்பல் பாய் இறக்கி, மணிபல்லவம் என்னும் தீவத்தினருகில் ஒரு நாள் தங்கியது.

ஆபுத்திரன் அத்தீவின் காட்சியைக் கண்ணுற இறங்கினான், இறங்கின அவன் ஏறிவிட்டானென்று மாலும் எண்ணி, கப்பலை இருட்காலத்தில் செலுத்திக்கொண்டு போய் விட்டான். அதுதெரிந்த ஆபுத்திரன் “அந்தோ! நான் எண்ணியபடி சாவகநாடு செல்லுதற்கு இயலாது போய்கிட

புறே என்செய்தவன்" எனப் பலவாறுகவன்று "இவ்வமுத
 சாபியை அடைதற்கு முற்பிறப்பில் மிக நல்வினைசெய்த
 நான் சிறிதும் தீவினையும் செய்தேன்போலும்; அதனாலே
 நான் தணித்தத் தாயருழக்கின்றேன்" என வருந்திக்கூறிப்
 பின்னரும் "பல உயிரைப் பாதுகாத்தற்குரிய இப்பாத்தி
 சத்தைப் பாற்கடலந்தத் அமுதை வாடுனார் உண்டு, ஒழிந்த
 மிக்கத்தை யொளித்துவைத்தாங்கு வைத்துக்கொண்டு என்
 னுயிரை மாந்திரம் பாதுகாத்து ஒருவருமில்லாத இத்தீவத்
 தில் நான் இரேன்" என்று அப்பாத்திரத்தைத் தொழுது,
 "வருடத்திற்கு ஒருமுறை நீ வெளித்தோன்றுவாயாக"
 என்கூறி, அத்தீவினள்ள கோமுகி என்னும் பொய்கை
 யுள்ளே விடுபவன், அதனை நோக்கி, "தயாதாம் முடையோ
 ராய்ப் பல்லுயிர் ஓம்பும் பண்புடையாளர் எவரேனும் வரின்
 அவர்கையிற் புகுவாயாக" என்றுசொல்லி, அப்பொய்கையில்
 விட்டான். அமிழ்தசாரியும் அமிழந்தியது. ஆபுத்திரன்
 உண்ணா நோன்புபூண்டு மணிபல்லவத்திலேசின் னுளிரந்து,
 அங்குவந்த அறவணவடிகள் என்னும் பொத்தாசிரியரைத்
 தரிசித்து, நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறிவிட்டு உயிர்துறந்து குட
 திசைச் சூரியன்போல் மறைந்தான்.

முன்பு ஆபுத்திரனுக்கு ஏழுநாளவரையும் பாலாட்டி
 வளர்த்த நற்பசுவானது அப்புண்ணியப்பயனால் சாவக நாட்
 புல் தவளாமலையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் மண்முக
 முனிவனிடத்தில் பொன்மயமான கொம்புகளையும் குளம்பு
 களையும் உடையதாய்ச் சென்று, கன்றீனுமுன்னமே பால்
 சாரந்து எல்லா உயிர்களையும் ஊட்டிக்கொண்டிருந்தது; அக்
 கணக்கண்டு, முக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் அறியவல்ல அம்முனி

வரன், “இப்படி வயிற்றில் உலகத்தில் மழைவளஞ் சரக்கவும், மன்னுயிர் ஒம்பவும் ஒரு விசேட புருடன் குடின் சம்பந்தமின்றிப் பொன்மயமான முட்டையில் தோன்றுவான்” என்று கூறினன். இஃது இவ்வனமாக; முன் மணி பல்லவத்தில் உயிரீர்த்த ஆபுத்திரன் சாவகநாடு சென்று தருமஞ்செய்ய வேண்டுமென்ற சிந்தனையோடு, தன்னைக் குழந்தைப்பருவத்தில் பாலூட்டிக் காத்த பசுவை நினைந்து கொண்டே உயிர்துறந்தானாதலின்; உயிர உடம்பைவிட்டு நீங்குங்காலத்து, ‘அதனால் யாதொன்று பாவிக்கப்பட்டது; அஃது அதுவாய்த்தோன்று’ மென்ற துணிவின்படி [மண்முக முனிவன் கூறியவாறு] சாவகநாட்டில் அவ்விசேட பசுவின் திருவயிற்றில் உலகுய்யத்தோன்றி, உதய சூரியன்போல் உதித்தனன். அவன் உதித்தகாலம் புத்தன் திருவவதார காலமாகிய வைகாசி மாதத்துச் சந்த பூர்ணமைபாக்கும். அவன் உதித்த அம்முகூர்த்தத்தில், சூரியனும் சந்திரனும் தீலையுறாமல் ஒளிமிசூந்து விளங்கின; நகந்திரிங்கள் நன்னெறியிலே யியங்கின; வானம் பொய்யாது மழைபெய்தது; நிலமுழுதும் செழித்து விளங்கின; உயிர்களைல்லாம் துன்பமின்றி வாழ்ந்தன; காற்று வலஞ்சுற்றி வீசிற்று, திசைகள் எல்லாமிசுற்று தோன்றின; கடல் வளமிசூந்தன; மங்கள் பசுவரின்றி வாழ்ந்தனர்; புலியும் பசுவும் ஒரு துறையில் நீர் பருகின; கிரியும் பருந்தும் ஒருகூண்டில் உறைந்தன; கூன், புருடு, ஊமை, செவிடு முதலிய அங்குறியினர்கள் பூமியில் பிறவாதிருந்தனர்; பசுக்கள் கன்றுகளை யூட்டிக் கலங்கள் தரும்பாலைச்சொரிந்தன; பறவைகள் அயல்நாடு செல்லாது தத்தம் இருப்பிடங்களிலேயே இரையுண்டு

இவ்வாறு இவ்வாறியித்தங்கள் அனைத்தும் உலகமுமுள்
 இம் சிக்குந்தன். சக்கரவாளக்கோட்டம் முதலான இடங்
 களிதான் முனிவர்கள், “இந்தியித்த சிக்குச்சிக்குக் காரண்
 மான ஓர் உத்தம புருஷன் உலகினில் அவதரித்திருக்க
 வேண்டுமே; அவன் யாரோ தெரியவில்லையே” எனத் தங்க
 ளுள் ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இவ்வனம் கிரோதமாக அவதரித்திருந்த குழந்
 தையைச் சாவகநாட்டு நாகபுரத்தரசன் பூயிசந்திரன் என்
 பான் மகப்பேறில்லாதவன், அறிந்து, மண்முக முனிவரை
 அடைந்து வணங்கி இரந்து பெற்றுக்கொண்டுபோய், புண்
 ணிய ராஜன் எனப்பெயரிட்டு வளர்த்தான். புண்ணிய ராஜ
 னும் அரசாக்குரிய கலைபலவும் பயின்று, பின்பு அரசரிமை
 பெற்றான்; பெறவும் மழைபொய்யாது பெய்ய, மண்ணும்
 மரமும் வளம்பல தர, உயிர்கள் நோய்க்ருது சுகமுற்றன.

இவ்வாறு ஆபுத்திரன், புண்ணிய ராஜன் என்னும்
 பெயரினனாய்ச் சாவக நாட்டில் அரசு செலுத்திக்கொண்
 டிருக்கும் நாளில், சோழவா நாட்டிலே காரியி கடலோடு
 கலக்கும் சங்கமுகத்துறையிலேயுள்ள சோழாறு ராஜதாஸி
 யாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே கோவலன் என்றும் வலரி
 கர் குலதிலகனுக்கு, மாதவி யென்னும் நாடகக்காரிகை வயிற்
 றிற்பிறந்த மணிமேகலை யென்பாள். தன் தந்தையாகிய
 கோவலன், மதுரையில் பாண்டியராஜனால் கொல்லப்பட்டபிறந்த
 செய்திகேட்டு வருந்துவதை ஒரு வகைபாக மாற்ற சினைந்த
 அவள் தாய்மாதவி, மணிமேகலையை நோக்கி, “கீ தொடுக்கும்

பூங்கண்ணி கண்ணீர்பட்டமையானிடவுள் பூனைக்கு ஆதாதையிற்று; சோலை சென்று புதுமணி கொணர்ச்” எனக்கறினான். கூறலும் அங்ஙனமே மணிமேகலை சுதமதி யென்னும் தோழியோடு மலர்பறித்தற்கு உபவனம் என்னும் சோலைக்குச் சென்றாள். இதனை, முன்னரே மணிமேகலையை விரும்பியிருந்த அந்நகரத்தரசன் கிள்ளிவளவன் புத்ரன் உதயகுமாரன் என்பான் அறிந்து, அவனைச் சோலையினின்றும் வலிநிற்கவார்த்துவர இதுவே தக்கசமயமெனக் கருதித் தேரேழிவந்தான். அங்ஙனம் அவன் வருவதையுணர்ந்த சுதமதி என்னும் தோழி, மணிமேகலையைப் பாதுகாக்க, அச்சோலையிலுள்ள ஒரு பளிங்கறையுள் புகச்செய்து, உதயகுமாரனுக்குப் பல நீதிமொழிகளைக் கூறி, மணிமேகலையைக் கவரவிடாது தடுக்க, அவன், “இவளை நான் இவள்பாட்டி சித்திராபதியால் அடையவுங்குடி”மெனக் கூறிப்போய்விட்டான்.

பின்பு பளிங்கறையிலிருந்து வெளிப்போந்த மணிமேகலையும் சுதமதியும் உதயகுமாரன் விஷயமாகச் சம்பாவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது கோவலனது பழைய குலதெய்வமாகிய மணிமேகலாதேய்வம், தன்பால் பக்திபூண்டிருந்தவழிகைய கோவலன் மகன் மணிமேகலைக்கு உதயகுமாரன்மீது செல்லும் மனத்தைத் தடுத்தது, அவனைப் பௌத்த சமயவழியிற் செலுத்தி நற்கதிபெறச் செய்யக்கருதி, அவர்கள் அறிந்த ஒரு மடத்தை வேடங்கொண்டு அங்குவந்து, அவர்களை நோக்கி “நீங்கள் இங்கிருந்தால் மீளவும் உதயகுமாரனால் உங்களுக்குத் துன்பம் உண்டாகும்; ஆகையால் முனிவர்கள் வசிக்கும் சக்கரவாளக்கோட்டத்திற்குச் செல்லுங்கள்” என்று கூறி, அவர்களை அடுத்தள்ள சக்கரவாளக் கோட்

புள்ளி என்னும் துறையின்குள் செல்லும்படி செய்தது. அன்
 றாவில் சதமதியை மணிமேகலையும் அங்கு தூங்கும்போது
 மணிமேகலா உயர்வம்; மணிமேகலையை மாயனித்தையால்
 மயக்கித் தழுவி விடுத்துக்கொண்டு ஆகாயவழியே முப்பது
 யோசனை தூரம் தெற்கே சென்று, கடல்குழந்த மணிபல்ல
 வம் என்னும் நீரில் வைந்துவிட்டுச் சக்கரவாளக் கோட்டத்
 துக்குத் திரும்பிவந்து, சதமதியைத் துயிலெழுப்பித் தான்
 மணிமேகலையைத் தூக்கிச்சென்றதையும் அவள் பூர்வஜென்ம
 உணர்ச்சிபெற்று இற்றைக்கு ஏழாவது நாளிலே வருவாள்
 என்பதையும் சொல்லிப்போனது.

அப்பால் சதமதி துயிலெழுந்து, மணிமேகலையின்
 பிரிவால் வருந்திப்பொழுது புலர்ந்தபின் வருத்தத்தோடு
 மாதவியை அடைந்து நிகழ்ந்தவற்றைக்கூறி, இருவரும்
 மணியிழந்த வாழ்வேபோல் துன்பத்துள் முழுகியிருந்தார்கள்.

இவர்கள் இங்ஙனம் வருந்திக்கொண்டிருக்க, மணி
 பல்லவத்தில் சதமதியை மணலில்துயின்ற மணிமேகலை, துயி
 றுணர்ந்து சதமதியைக் காணப்பெறாது, இடமும் தோற்
 தங்களும் வேறுபிரிக்கவும் அறிந்து திகைத்து, சதமதியை
 அத்தீவத்துப் பலவிடங்களிலும் தேடியும் அடையப்பெற
 மையால் பல சொல்லிப் பிரலாபிக்கின்றவள், கொடியுண்
 டிறந்த தன் தந்தை கோவலனை நினைந்து புலம்பிக்கொண்
 டிருந்தாள். அங்ஙனம் புலம்பிக்கொண்டிருப்பாள் முன்னர்,
 இந்திரனால் இடப்பெற்றதும் பழம்பிறப்பையுணர்ந்துவது
 மான புத்தபீடிகை அவள் கண்ணுக்குத் தோன்றியது. தோன்
 றலும் மணிமேகலை விம்மிதங்கொண்டு பரவசமாய்க் காங்

கள் தலைமேற்குவிய, ஆகந்தக்கண்ணீர்சொரிந்து, பீடிகையை மும்முறை வலம்வந்து தொழுது, தன் பழம்பிறப்பு நிகழ்ச்சிகளையும் தெய்வம் தன்னை அங்கு தூக்கிக்கொண்டு வந்ததையும் உணர்ந்து, அத்தெய்வத்தின் வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது மணிமேகலா தெய்வம், மணிமேகலையின் பக்குவத்தை அறிந்து, ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கிவந்து, அவளுக்கு முற்பிறப்பில் கணவனாயிருந்த இராசுலன் வரலாற்றையும் அவனே இப்போது உதயகுமாரனாய்ப் பிறந்திருக்கிறான் என்பதையும் கூறி, ஆகாயவழியே சஞ்சரிக் கச் செய்வதும் உணவின்றியிருக்கச்செய்வதும் வேற்று வடிவம் அளிப்பதுமாகிய மந்திரங்கள் மூன்றை அவளுக்கு உபதேசித்து விட்டகன்றது.

அப்பால் மணிமேகலை அத்தீவிலுள்ள புளிநங்கனையும், பொய்க்கனையும், பூஞ்சோலைகளையும் பார்த்துக்கொண்டே உலாவிவருகையில் பெண் ஒருத்தி எதிர்ப்பட்டாள். எதிர்ப்பட்டவர் மணிமேகலையை நோக்கி “மிக்க துயரத்தோடு தனியே திரியும் நீ யார்?” என்று கேட்டாள். அதற்கு மணிமேகலை தன்னுடைய சென்றபிறப்பின் செய்திகளையும் இப்பிறப்பின் வரலாற்றையும் கூறி, ‘உன் வரலாறு யாது’ எனக் கேட்க, அவள் “இத்தீவிற்கு அபவிலுள்ள இரத்தினதீவத்திலே மிகவுயர்ந்து விளங்கும் சமந்தகூடமலையின் உச்சியிலே யுள்ள புத்ததேவரது அடியிணைப் படிமங்களைத் தரிசித்து விட்டு இத்தீவிற்கு முன் ஒரு காலத்தில் வந்தேன்; அது முதல் இந்திரன் கட்டையால் இத்தரும பீடிகையைக் காத்தற்க்கொண்டிருக்கிறேன்; என் பெயர் தீவதிலகை என்பது” என்று தன் வரலாறுகூறிப் புத்தபீடிகையின் மகத்துவத்தை

யும் ஆபுத்திரன் மணிமேகலை பழம்பிறப்புணர்ந்ததை யும் புழங்குதலினால். கூறியவர் ஆபுத்திரன் கோமுகிப் பொய்கையில் முன்னிட்ட அகூயபாத்திரத்தை மணிமேகலை பின்னகப்படுத்தினவண்ணி, “இப்பிடிக்கைக்கு முன்னே மாம லர்க்குவலையும் இய்தல்பூக்களும் மிகுந்து கோமுகி என்னும் கொழுமீரிலஞ்சி ஒன்றுளது; அப்பொய்கையார் ஒரு அமுத சாபி யென்னும் அகூயபாத்திரம் அமிழ்ந்துக்கிடக்கின்றது; அது ஒவ்வொரு வருடத்திலும் புத்ததேவர் அவதார காலமாகிய வைகாசித்த பூர்ணமை நாள்தோறும் மேலேவந்து தோன்றுகிற்கும்; அந்தநாள் இந்நாளேயாம்; அது தோன்றும் வேளையும் இதுவே; இப்போது அப்பாத்திரம் அருளறம் பூண்ட உனது கரத்தில் வருமென்று கருதுகின்றேன். அதில் எடுக்கும் அன்னம் எடுக்க எடுக்க மேன்மேலும் வார்த்து கொண்டேவரும்; அதன் வரலாற்றைப் பின்பு புகார்நகரத்து அறவணவடிகள் பால்கேட்டுணர்வாயாக” என்று தீவதிலகை மணிமேகலைக்குச் சொன்னார். சொல்லலும் மணிமேகலை அதனைவினைந்து பெறுதற்கு விரும்பிப் புத்தபிடிக்கையை வணங்கிக் கோமுகிப் பொய்கையை அடைந்து வலமாகவந்து தின்ற அளவில், அப்பாத்திரம் மணிமேகலை யகைய அடைந்தது. உடனே அவள் கரைகாண அரிதான உவகைக்கடலுள் முழுகி தின்று, புத்ததேவரது திருவடிகளைத் துதித்து தின்று. இப்பணம் தின்ற மணிமேகலைக்குத் தீவதிலகை,

“குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புனை விடேம்
நாணணி களையும் மாணெழில் சிதைக்கும்

பூண்.....மாதரோடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி யென்னும் பாலி”

என, பசித்துன்பத்தின் தொடுமையையும்,

“ஆற்றநாக் களிப்போர், அறலிலை பகர்வோர்,
ஆற்ற மாக்கள் அரும்புசி களைவோர்
மேற்றே, உலகின் மெய்நெழி வாழ்க்கை;
மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கோத்தோர் உயிர்கோதே தோரே.”

என, அப்பசியை ஆற்றுவோரது சிறப்பையும் அறி
புறத்தினுள்.

இதனை அறிந்த மணிமேகலை, “குழந்தையின் முகத்
தைக்கண்டு பாலகாரத்தனிக்கும் தாய்போல், ஏழைகளது
முகத்தைக்கண்டு இரங்கி, இப்பாத்திரம்மேன்மேலும் அவர்
களுக்கு அமுதுகாரத்தனிக்கும் அற்புதத்தைக்காணும் விருப்
புடையேன்” என்றுகூறித் தீவதிலகையோடு சிறிதுநேரம்
அளவளாவிபுருந்து, அவளைப்பணிந்து விடைபெற்று, புத்த
பிடிக்கையைத் துதித்து, ஆகாயமன மந்திரத்தை ஜபித்து,
மேலெழுந்து ஆகாயவழியே புகார்நகரஞ் சென்று, தன்
வருகையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் மாதவி சுதமதி
களைக்கண்டாள். அவர்கள் விபப்படையும் வண்ணம் அவர்
கவரக்கு முற்பிறப்பைத் தான் அறிந்தபடியே உணர்த்தி,
“ஐய ஆபுத்திரனது திருக்கரத்திலிருந்த அமுதுகாரபி; இத்
னைத்தொழும்பின்” என்று அசுஷய பாத்திரத்தைச் சுட்டிக்
கூறித் தொழும்படி செய்தாள். பின்பு தவவழியைப் பெறும்.
பொருட்டு அறவணவடிக்கை அடைதற்கு அவர்களை அழைத்

அக்கிரமம் இரண்டுக்கும் இடத்தை விசாரித்தறிந்து, அவரைத் தரிசித்துப் பணிந்து, தான் உவவனஞ் சென்று முதல் மணிமேகலை தெய்வத்தால் மணிபல்லவஞ்சென்று புத்தபிடிக்கையைத் தரிசித்துப் பழம் பிறப்புணர்ந்து அமுதகரபியைப் பெற்றதுவரையுமுள்ள நிகழ்ச்சிகளைக் கூறித், தனக்குத் தருமோபதேசம் புரிந்து, ஆபுத்திரன் வரலாற்றையும் தெரிவிக்கும்படி வணங்கிக்கேட்டான். அதற்கு அம்முனிவன் மகிழ்ந்து, “இலநான் கழிந்து உனக்குத் தருமோபதேசம் செய்வேன்; நீ உயிர் மருந்து போன்றதாகிய இவ்வமுதகரபியைக்கொண்டு பசிப்பியணியை உலகில் ஒழிப்பாயாக’ என்று கூறிவிட்டு, மணிமேகலை விருப்பப்படி ஆபுத்திரனது வரலாற்றைக் கூறத்தொடங்கி, அவன் பிறந்ததும், வளர்ந்ததும், அமுதகரபி பெற்றதும், மணிபல்லவத்தில் உயிர்நீத்ததும், பின் சாவகநாட்டில் புண்ணியராஜனுய் அரசு செய்வதுமாகிய வரலாற்றைத்தையும் விவரித்துக்கூறினார்.

பின்னர் மணிமேகலை, அறவணவடிகளின் கட்டளை பின்படி, அந்நகரத்து ஆதிநாயகனும் கற்புடைப்பெண்டிர்கையால் முதன்முதல் அமுதகரபியில் பிச்சையிடப்பெற்று, அதினின்றும் வளரும் உணவால் பசித்தோர் பசியைப் போக்கி, காயசண்டிகை யென்னும் வித்தியாதரமங்கையின் தீராப்பசியாகிய யானைத்தீயையும் (பஸ்மகநேரம்) நீக்கிப் பின்னும் பல கிசேட நிகழ்ச்சிகளைக் காணியிப்புரப்பட்டினத்துள் நிகழ்த்திவிட்டு, அமுதகரபிக்குரியவனாகிய ஆபுத்திரனைக்கண்டு புத்தபிடிக்கையைத் தரிசிக்கச்செய்து அவனுக்கு அவனது பழம்பிறப்பை உணர்த்தி நல்வழிப்படுத்திக் கருதினான். அதனால் அவள், அறவணவடிகள், மாதளி, சுதமதி

இவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஆகாயவழியே சென்று சாவக நாட்டில் புண்ணிய ராஜனது நகர்ப்புறத்து ஒரு சோலையை அடைந்து, அங்குள்ள ஒரு முனிவனை வணங்கி, “இந்நகரின் பெயர் யாது? இதனை ஆளும் மன்னவன் யாவன்?” என்று வினாவினான். அம்முனிவன் “இந்நகரின் நாமம் நாகபுரம் என்பது. இதனை ஆள்பவன் பூமிசந்திரன் மகனாகிய புண்ணியராஜன். இவன் பிறந்த நாள் தொட்டு இந்நாட்டில் மழைவளம் பிழைத்ததில்லை. பூமியும் மாமும் பலபலன்களைச் சூரத்தளிக்கின்றன. உயிர்கள் ரோயிகந்து சுகமாய் வாழ்கின்றன” என அவ்வரசன் பெருமை முதலிய வற்றை அவளுக்கு விரித்துரைத்தனன். அவ்வமையம் புண்ணியராஜன், தன் பெருந்தேவியோடு அச்சோலைக்கு வந்து, ஆண்டுள்ள தருமசாவகனென்னும் முனிபுங்கவரை வணங்கி, தருமோபதேசங்கேட்டு, அங்கிருந்தவன், பின்பு முனிவர அருகிலிருந்த மணிமேகலையை நோக்கி, “ஈடுமெடுப்புமில்லாத இப்பேரழகினள் கையிற் பிச்சைப்பாத்திர முடையவளாய் அறவுரை கேட்கின்றாள்; இவள் யார்?” என்று வினாவினான். அதற்கு அருகேகின்ற சட்டையிட்ட பிரதானி அரசனை வணங்கி “இந்நாவலர் தீவில் இந்நங்கையை ஒப்பார் யாவருமில்ர். முன்னொரு காலத்தில் கிள்ளிவளவனோடு நட்புச்செய்யக் கருதி, காகிரிப்பூம்பட்டினம் சென்றிருந்த காலத்து அங்கே யுள்ள அறவணவடிகள் என்பார், இவள் வரலாற்றை விளங்கக் கூறினாள் என்று முன்னமே உரைத்திருந்தேனல்லவா? அவளே இவள்” என்று கூறினன். கூறலும் மணிமேகலை அரசனை நோக்கி, “அரசே! உன்கையிலிருந்த பிச்சைப்பாத்திரமே இது, என்கையிற் புகுந்தது; செல்வக்களியால் தெளி

யாது மயங்கிவிடவேண்டும். சென்ற பிறப்பையும் இப்பிறப்பையும் நீ அறிந்தீள். என்செய்தனை! மணிபல்லவஞ் சென்று புத்தபீடிகையை வலங்கொண்டு தொழுதாலன்றி உனது பழம்பிறப்பின் செய்தியை அறியாய்; ஆதலால் அரசே! அங்கே விரைந்து வருவாயாக” என்று சொல்லியிட்டு, தான் எழுந்து ஆகாயவழியே சென்று, சூரியன் அஸ்தமிக்கு முன்னர் மணிபல்லவத்தில் இறங்கிப் புத்தபீடிகையை வலங்கொண்டு தொழுதார். அது வழக்கம்போல் அவளது பழம்பிறப்பை அறிவித்தது. அதனைவியந்து அங்கே தங்கியிருந்தனர்.

புண்ணியராசன், மணிமேகலை கூறிய செய்தியைக் கேட்ட அளவில் மிக்க வியப்புற்று, இப்பிறப்பின் வரலாற்றையும் சென்ற பிறப்பின் வரலாற்றையும் அறியவேண்டுமென்ற ஆசை தூண்டுதலால் அச்சோலையினின்றும் விரைந்து புறப்பட்டு நகரையடைந்து, தன்னை வளர்த்த தாயாகிய அமரசுந்தரியைக் கண்டு, தனது பிறப்பு வரலாற்றை உரைக்கும்படி கேட்டான். அவள் அவன் வரலாறு முழுவதையும் கூற, அதனைக்கேட்டு வருத்தமுற்று அரசாட்சியின் வெறுப்புக்கொண்டு தான் துறவியராய் மணிபல்லவம் செல்வதற்குத் துணிந்து, தன் கருத்தை வெளியிட்டான். அதனைக்கேட்ட சனிமித்திரன் என்னும் மந்திரி, புண்ணியராசனை வணங்கி, “அரசே! வாழ்க; என் சொற்களைக் கேட்டருளவேண்டும்; உன்னை நமது அரசன் பெறுவதற்கு முன்னர் இந்நாட்டில் பன்னிரண்டு வருடம் மழைபெய்யாமல் அதனால் வருஷம் மிகுந்தது; உயிர்களெல்லாம் பசியால் வருந்தின; அக்காலத்தில் நீ, கோடை காலத்தில் மழைதோன், நிறைப்பால் தோன்

நினும். அங்ஙனம் நீ தோன்றியாயின் இங்காட்டில் எல்லா வளங்களும் கிரம்பின; உயிர்கள் பரிந்துண்ப முதுவாண் துள் பங்கவிலல்லாமல் வாழ்வளவாயின; நீ இச்சமயம் இங்காட்டை விட்டு நீங்குவையாயின் எல்லா உயிர்களும் தாயைப்பிரிந்த குழந்தைகளப்போல் கூலி அழாநிற்கும்; இத்தன்மையுடைய இவ்வுலகத்தை நீ காவாமல் உண்து நலத்தைவே கருதிச் செல்லுதல் தகுதியன்று; எந்த நன்மையையும் தன்னுயிர்க்கென்று நினைவாது பிற உயிர்களுக்கேயென்று கருதி உழைக்கும் புத்ததேவனது அறம் இஃதல்லவே"; என்று கூறினான். அரசன் கேட்டு, 'மணிபல்லவத்தை வலங்கொண்டு வணங்க வேண்டுமென்று என்னுள்ளத்தில் எழுந்த வரம்புகடந்த ஆசையைத்தணித்தல் அரிது; ஆதவால், நான் அங்குசென்று வருவேன்; யான் வருவதற்குப் பிடிக்கும் ஒருமாத காலம் வரை இந்நகரைப்பாதுகாப்பது உண்து கடமைபாக்கும்' என்று மந்திரியை நோக்கிக் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டு வழிக்கொண்டு கடற்கரையை அடைந்து, சுப்பேஸ்தி மணிபல்லவத்தை யடைந்தான். உடனே மணிமேகலை எதிர்வந்து அழைத்துச் சென்று அவனோடு அத்தீவை வலமாகச்சுற்றிப் புத்தபீடிகையருகில்வந்து, "பழம்பிறப்பை அறிவிக்கும் தரும் பீடிகை இது" என்று காட்டினான்; அவ்வளவில் அரசன், அதனைத் தரிசித்து அன்போடு வலங்கொண்டு துகித்தான். துகிக்கவே அப்பீடிகை அவனுக்குப் பழம்பிறப்பின் செய்தியை நன்றாகத் தெரிவித்தது. அவன் அதனைத்தெரிந்து கியப்படைந்து, தனக்கு முற்பிறப்பில் ஒருநாள் இரவில் அமுத உரபியென்னும் அக்ஷயபாத்திரத்தை அளித்த கிரந்தாதேவியைச் சிந்தித்து,

புறநாடு பங்கையில் தந்தென்
 பரமமறந்த வாபினர் பாவாய்
 நாயக கருவும் நலங்கீளர் திருந்தடி
 பிறந்த பிறவிகள் (தொறும்) பெண்தலல்லது
 மறந்து வாழென் மடந்தை'

என்று எத்தித்துத்தித்தான். பின்னர் அவன், மணிமேகலை யுடன் எழுந்து தென்மேற்குக் திசையிற் சென்று, கோமு கிப் பொய்கைக் கரையில் ஒரு புண்ணைமாத்து நிழலிலே யிருந்தான். இருக்குங்கால், அவர்கள் வருகையை அறிந்த அத்தீவின் காவல் தெய்வமாகிய தீவதிலகை, அங்குவந்து அவர்களைக்கண்டு, ஆபுத்திரனை ளோக்கிச் சில சொல்லத் தொடங்கி, “அக்காலத்தில் இத்தீவில் உன்னமறந்து தனியே விட்டுவிட்டுக் கப்பலேறிச் சென்ற ஒன்பது செட்டிகள், பின்பு உன்னைக்காணாது வருந்தி இத்தீவிற்கு மீண்டுவந்து, உன்னைத்தேடி, நீ இறந்துபோன வரலாற்றைத் தெரிந்து, தாங்களும் உடனே உண்ணு விரதம்பூண்டு உயிர்துறந்தார் கள்; அவர்களுடைய உடல் எலும்புகள் இவை, காண்பாயாக; அச்செட்டிகள்து உபகாரத்தைப் பெற்று உடவ்வந்தோர் சிலர் அவர்கள் இறந்தது தெரிந்து பிரிவாற்றாது தாங்களும் உயிர்துறந்தனர்; அவர்களுடைய உடலெண்புகள் இவை, காண்; உனக்கு அரசபதவியை யளித்த அன்புமயமான உனது பழைய உடம்பின் என்பு, இப்புண்ணை மாரீழலில் அலைகள் குவித்த மணலால் மூடப்பட்டிருப்பதையும் பார்ப்பாயாக; இவ்வனம் தன்னுயிரையும் தனக்கிரங்கிய பிற உயிர் களையும் கொன்ற கொலைஞானிய நீயன்றோ, இப்போது சாவகநாட்டுப் புண்ணியராசனாய் விளங்குகின்றாய்; இஃது

வண்ண விக்ஷா? என்று ஆபுத்திரனைப் பழிப்பவள்போல் புசுழந்து கூறினாள். ஆபுத்திரன், மணலிந்தோண்டித் தன் னுடைய பழைய உடம்பின் என்புகளைக்கண்டு ஆச்சரியமும் துக்கமும்கொண்டு மயங்கி கின்றான்.

ஆபுத்திரனை நோக்கி இச்செய்திகளை உரைத்த நிலைகை, பின்பு மணிமேகலையை நோக்கிக் கூறத்தொடங்கினான்:—

“மணிமேகலாய்! உனது பிறப்பிடமாகிய காவிரிப் பூம்பட்டினத்தைக் கடல்கொண்டது; அதற்குக் காரணத்தைக் கேட்பாயாக; சில நாட்களுக்கு முன்னர் காவிரிப்பூம்பட்டின நரசன் கிள்ளிவளவன், ஒருநாள் சோலையில் நாக நாட்டரசன் வளைவணன் மகன் பீலிவளை என்பனை எதிர்ப்பட்டுக் காதலித்துக் கார்த்தருவ மணஞ்செய்து, அவருடன் அச்சோலையில் ஒரு மாதம் வரை வாழ்ந்திருந்தனன்; பீலிவளை, ஒருநாள் அரசனிடம் சொல்லாது தன்னிடம்சென்று விட, அரசன் வருந்தி அவனை எங்கும் தேடியும் காணாது, முக்காலமுணர்ந்த ஒரு சாரணரைக்கண்டு வினாவினான். சாரணர், ‘அவனை இப்போது நான் கண்டிலேனாயினும் அவனை இன்னொன்று முன்னரே அறிவேன்; அவன் இனி உன்னிடம் வரமாட்டான்; உனக்கு அவள் வயிற்றிற் பிறக்கும் மகனை உன்னிடம் வருவான்; நீ இதுபற்றி வருந்தாதே; இவ்வருத்த மிகுதியால் இந்நகரத்தில் தொன்றுதொட்டு நடத்திவரும் இந்திர விழாவை நடத்துதற்கு மறந்து விடாதே; இந்திர விழாச் செய்யாது தவறுமாயின் மணிமேகலா தெய்வத்தின் சாபத்தால் உன் நகரத்தைக் கடல்வந்தழிப்பது தப்பாது’ எனச் சொல்லிப் போயினார்; அந்நாள்

முதல் சாவிப்பெய்தியனத்து மாந்தர்கள், 'எந்நாவில் இந்
 நகருக்கு அழிவுவருமோ' வென்று கலக்கமுற்றிருந்தார்கள்.
 இஃது இங்ஙனமாக; அரசனைவிட்டுப் பிரிந்த பீலிவளை, ஒரு
 ஆண்மகவைவப்பிற்று, அக்குழந்தையோடு சிலநாடிகளுக்குமுன்
 இத்தீவிற்குவந்து, புத்தபிடிக்கையை வலம்வந்து தொழுது
 கொண்டிருக்குமீபோது, கம்பளச் செட்டி யென்னும் வணிகன்
 வந்து கப்பலொன்று இத்தீவின் துறையில் தங்கியது;
 பீலிவளை உடனே அவனிடம் சென்று, 'இவன் சோழன்
 மகன்; இவனை அரசனிடம் சேர்ப்பது உன் கடன்;' என்று
 குழந்தையைச் செட்டிக்கையிற் கொடுத்தான்; அவனும் மகிழ்ச்
 சியுடன் குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டு கப்பல் ஓட்டிக்
 கொண்டு வருங்கால், இடைவழியில் கப்பல் உடைந்துபோ
 யிற்று; பலர் மாண்டனர்; தப்பிப்பிழைத்தோர் சிலர் காசி
 சிப்பும்பட்டினம் வந்து, குழந்தையைப் பீலிவளை; செட்டி
 யிடம் ஒப்புவித்ததும், கப்பல் உடைந்ததுமான வரலாற்
 றைச் சொல்லினர்; அரசன் மிக்க வருத்தமுற்றுக் கடற்
 கரை ஓரமெல்லாம் ஓடித் தேடித்திரிந்தான்; இங்ஙனம்
 தேடித்திரிந்தமையால் இந்திரவிழாச் செய்யவேண்டியநாவில்
 செய்யப்படாமல் போயிற்று; போகவே மணிமேகலா தெய்
 வம் சபித்தமையால், கடல்பொங்கி வந்து புகார் நகரமா
 கிய நிலப்பரப்பை நீர்ப்பரப்பாக்கிவிட்டது. அரசன் முதலா
 யினோர் வேறிடம் சென்றனர்; அறவணவடிக்கோடு உந்து
 தாய் மாதனியும், சுதமதியும் யாதொரு வருத்தமுமின்றிச்
 சேரனது நகரமாகிய வஞ்சியாநகரம் புகுந்தனர்; இஹி நீ
 வஞ்சிமா நகரம் செல்வாயாக" வென்று சொல்லிப்போய்
 விட்டாள்.

ஓம்பலாசிரியரால் வெளிவந்த வேறுபாடுகள்

உயாபாடுகளால் தூய்மை

4. மாண்பு விபாக வாதம்.

உதாரணமாக, இராமாயண பாரதத்தின் படிப்பும் மாண்பு விபாக வாதம் வரம்புடையதாகும். படியாதமனது போலினாசனாதி வரம்புடைய படிப்பை அறிவைப் புட்டதகடியுபுவிபாகவாதம் கொண்டு விவாதமாக. விலை அண்டு 10

5. கோரலா துழ்ச்சி

இது பரணடவர்ப்பு தவிரியாததில் பரணட செபலகன் பரணடவர்ப்பு அவர்கள் அம், அப்பியதைமே தவிர ததை அர்ப்புமாய மனவொழ்ச்சி உண்டாக ததை இவிய செபல மேலொலிகளுடன் அர்ப்புமாய மனட. மனட டிய கீடுகள் புல இவிய இவர்தி தவிர.

6. இராமாயணக் கதாவாதம். 2-ம் பகுதி.

இது இராமாயணம், மஹாபாரதம் கதைகளின் மூலம் இவ் முக்கிய கதைகளையும், புல மனடவர்ப்பு பற்றிய இவ் கதைகளை ததை மனடவர்ப்பு ததிற்படையில இயங்குபுது. மனடவர்ப்பு பற்றியும் மனடவர்ப்பு கதைகளில் தூய்மை. விலை அண்டு 8.

இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக்கோன்,
புல்தக விபாகவாதம், மதுரை.

